

Hồi 1

THẦN KIẾM GIANG ĐÔNG

Thành Hàm Dương khoác một màu trắng xóa của những bông tuyết. Trong không gian tĩnh mịch đó, những luồng gió đông se lạnh vẫn đem tuyết về phủ thêm lên những mái vòm cong vút. Đâu đâu cũng có tuyết để trang điểm cho chốn thị tứ này một màu trắng khỏa lấp đi những kiến trúc tráng lệ vốn sẵn có của một tòa thành nguy nga tráng lệ một thời đã từng là thánh địa của vị đại đế Tần Thủy Hoàng.

Không gian trắng xóa bao trùm lên thành Hàm Dương một màu tang tóc. Tất nhiên trong một tiết trời giá buốt lạnh lẽo, không một ai nghĩ đến chuyện bước ra ngoài để hứng những luồng gió đông lạnh đến cắt da, xé thịt. Tuyết vẫn vô tình rơi phủ đầy lên những con đường trải đá trong thành để cho Hàm Dương thêm cô tịch vắng lặng.

Cả tòa thành chìm trong tiết trời băng giá cô tịch, nhưng có một nơi không vắng lặng mà lại rất hoạt náo.

“Tổng đàn võ lâm”

Tòa tổng đàn uy nghi nằm trong một khu phố sầm uất. Những ngày bình thường thì nó vắng lặng, nhưng hôm nay thì khác hẳn. Khi những tòa nhà sang trọng đóng cửa để tránh những cơn gió đông thì Tổng đàn võ lâm lại mở toang hai cánh cửa bằng gỗ sồi kiên cố, khách giang hồ tấp nập ra vào.

Trong Tổng đàn võ lâm, tất cả những vị chưởng môn các đại phái, đại bang đều có mặt, và cả những người được thiên hạ ban tặng đại danh đại hiệp cũng tề tựu. Mọi người đều ngồi đúng thứ vị của từng môn phái trong giang hồ, ngoại trừ chiếc ngai dát vàng trước tấm hoành phi thêu bốn chữ thảo “Võ lâm vị nghĩa” thì không có người ngồi.

Mọi người đều khoác một khuôn mặt trang trọng, trông ngóng chờ đợi. Họ đang chờ đợi ai vậy, nếu không chờ võ lâm minh chủ thì chờ ai nữa, ai có thể khiến cho các vị chưởng môn đại phái phải chờ mình?

Có tiếng bánh xe rít lên ngoài cửa tổng đàn. Âm thanh đó khiến mọi người thoáng nhỏ lên dời mắt nhìn ra ngoài cửa tổng đàn.

Bang chủ Cái Bang, dáng người đầy đặn, với hàm râu cá chốt như không dẫn được sự nôn nóng bật đứng lên nói:

- Cổ xa chờ phạm nhân đã đến rồi.

Đúng như Trần Bá Tùng, bang chủ Cái Bang nói, ngoài cửa tổng đàn là một cỗ xa chờ tù nhân. Trên cỗ xa đó là một tráng niên bị gông xiềng. Y có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú nhưng không thiếu vẻ mệt mỏi, chán chường. Búi tóc của y đã được tuyết đượm một màu trắng và hai bên vai tuyết đã đóng thành băng, nhưng đôi tinh nhãn vẫn sáng một cách lạ lùng.

Một tên tù như y thế mà lại được những vị chưởng giáo, chưởng bang trông ngóng đợi chờ ắt hẳn thân phận của y trong giang hồ đâu phải tầm thường.

Sáu gã đại hán lực lưỡng bắc cầu rồi đẩy cả cỗ xa giam phạm nhân vào trong tổng đàn. Ngồi trên cỗ xa, đôi mắt của gã phạm nhân ánh lên nhìn qua một lượt tất cả những vị chưởng giáo chưởng môn. Ánh mắt của y trông thật u uẩn và cay đắng.

Có ai đó lạnh lùng buông một câu nhạt nhẽo:

- Tên Lãnh Nhật Phong này thật may mắn, được tất cả các vị đại hiệp các vị chưởng giáo, chưởng môn đến tiễn đưa về cõi vô cực.

Lãnh Nhật Phong nhún vai:

- Tại hạ thật ngạc nhiên đó, nhưng cũng sẽ ghi nhận thịnh tâm của các vị.

Lãnh Nhật Phong dừng đôi tinh nhãn chiếu thẳng vào bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng:

- Ngày tại hạ ra đi thật quá đầy đủ, nhưng chỉ tiếc thiếu người bạn giao tri. Chắc bang chủ không cho người bảo với họ.

Trần Bá Tùng vuốt nhúm râu cá chốt:

- Lão phu rất muốn cho những vị bằng hữu của Lãnh các hạ biết, nhưng sợ họ nghe tin này sẽ kéo đến đây làm náo loạn mà thôi chứ chẳng ích gì.

- Bang chủ suy nghĩ rất đúng. Cho những người đó biết tại hạ chỉ e máu lại chảy, đầu lại rơi. Tại hạ sẵn sàng ra đi rồi thỉnh các vị đưa tiễn.

Chưởng môn Kim bang trong bộ trường y thêu những đồng tiền vàng bước ra trước mặt Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh Nhật Phong chết rồi, còn Chu Thế Loan thì sao?

Khuôn mặt anh tuấn pha những nét trầm tư của Lãnh Nhật Phong sa sầm xuống:

- Tại sao chưởng môn lại nhắc đến Chu Thế Loan? Phải chăng chưởng môn muốn giễu cợt trước khi tiễn Lãnh Nhật Phong về chầu diêm chúa?

- Thế công tử còn nhớ đến Chu Thế Loan không?

- Tại hạ là kẻ nặng tình.

Lộc Đại Kỳ ra dấu.

Hai gã đại hán từ trong hậu diện khệ nệ khiêng ra giá kiếm. Trên giá đã đặt sẵn một thanh đơn kiếm óng ánh sắc kim loại sáng ngời.

Thấy kiếm, đôi mắt của Lãnh Nhật sáng hẳn lên.

Lộc Đại Kỳ chỉ thanh kiếm:

- Thanh đơn kiếm của Lãnh công tử, tất cả mọi người đều giữ kỹ lưỡng đến hôm nay.
- Và các vị sẽ dùng nó để đưa tiễn Lãnh Nhật Phong.

Trương Giã Tòng, chưởng môn Thanh Thành phái bước ra, ôm quyền xá Lộc Đại Kỳ:

- Lộc chưởng môn, tại hạ có mấy lời muốn nói với Lãnh công tử.

Lộc Đại Kỳ gật đầu, lùi về chỗ cũ của mình.

Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt Trương Giã Tòng:

- Đạo giáo thần kiếm của Trương chưởng môn chắc chưa hợp thành?

Trương Giã Tòng cau mày:

- Quả đúng như Lãnh công tử nói, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Cũng như công tử đơn thân xông pha vào đại ngục để cứu Chu Thể Loan nên phải chịu kiếp tù đầy.

- Tại hạ hành sự là có mục đích của mình. Chưởng môn muốn nói gì với tại hạ?

Trương Giã Tòng vuốt râu:

- Tất cả những vị chưởng môn đại phái trong giang hồ đều muốn băm vằm Lãnh Nhật Phong ra làm trăm mảnh bởi hành động đại náo thiên lao cứu Chu Thể Loan.

Lãnh Nhật Phong bình thản cướp lời Trương Giã Tòng :

- Lãnh Nhật Phong đang ngồi trong cổ xe bị gông xiềng, các vị có thể băm vằm tại hạ thành trăm mảnh. Cứ hành xử đi.

Trương Giã Tòng lắc đầu:

- Lấy mạng công tử thì dễ quá rồi, nhưng công tử chết mà Thể Loan không chết thì thật không phải chút nào.

- Thể Loan không chết, bởi vì nàng không có trong thiên lao. Cái tại hạ thấy được ở thiên lao chỉ là cái bẫy đặt sẵn để bắt Lãnh Nhật Phong. Nhưng chỉ bao nhiêu đó thôi...

Lãnh Nhật Phong nhìn đến tấm hoành phi phía sau chiếc ngai võ lâm mình chủ:

- Các vị nên tháo bỏ bức hoành phi "Võ lâm vị nghĩa" được rồi đó.

Chưởng môn Thanh Thành cau mày:

- Lãnh công tử nói làm chi những lời cay đắng đó. Từ trước đến nay võ lâm không vị nghĩa thì vị cái gì chứ?

- Chưởng môn càng nói thì Lãnh mỗ càng thấy những điều tráo trở của võ lâm.

Trương Giã Tòng thờ dài:

- Ấy, công tử đừng nói vậy. Lão phu nghĩ có thể đứng trước cái chết công tử không còn giữ được về ban đầu nữa.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười lắc đầu:

- Tại hạ e rằng hôm nay chưa phải là ngày chết của tại hạ.

- Sao Lãnh công tử nghĩ vậy?

Lãnh Nhật Phong nhìn thanh đơn kiếm trên giá:

- Kiếm còn thì người chết sao được.

Chàng dời mắt nhìn lại chưởng giáo Thần Long hội Tạ Đình Côn:

- Tại hạ nghĩ như vậy, không biết Tạ chưởng môn có cao kiến gì không?

Tạ Đình Côn vuốt râu nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Lão phu nghĩ có lẽ Lãnh các hạ đã nghĩ đúng. Kiếm chưa gãy thì người làm sao bỏ được cội nhân gian này.

Tạ Đình Côn ra dấu.

Sau hiệu lệnh của Tạ Đình Côn tất cả những môn đồ của các đại phái lũ lượt kéo nhau ra ngoài. Trong tòa chính sảnh tổng đàn chỉ còn lại những vị đại chưởng môn các đại phái.

Tạ Đình Côn rời chỗ ngồi bước đến bên cổ xa tù:

- Tạ mỗ muốn đưa Lãnh Nhật Phong công tử đến gặp một người.

- Người đó chính là kẻ đã không muốn thanh đơn kiếm của Lãnh Nhật Phong phải bị gãy?

Tạ Đình Côn gật đầu:

- Hình như Lãnh các hạ đoán được những sự việc sắp xảy ra trong cuộc sống của mình.

Lãnh Nhật Phong nhún vai:

- Khi người ta chưa tới số chết ắt phải có điều gì đó đến để ngăn không cho họ tới Ải quỷ môn.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ đến gặp người kia bằng cổ xa tù này à?

Tạ Đình Côn lắc đầu:

- Tất nhiên là không rồi.

- Thế thì tốt.

Đôi mắt của Lãnh Nhật Phong lóe lên tia nhìn giễu cợt. Chàng nói:

- Trong cổ xa này, Lãnh mỗ cảm thấy tù túng quá.

- Tạ mỗ sẽ mở xiềng cho công tử.

Tạ Đình Côn vừa nói vừa lấy chìa khóa tra vào ổ. Những âm thanh lách cách phát ra khi Tạ Đình Côn vặn chiếc chìa khóa. Trong khi Tạ Đình Côn mở xiềng cho Lãnh Nhật Phong thì tất cả những chuông môn, chuông giáo đều tự động đặt tay vào binh khí của mình. Hành động của những người đó đều không lọt qua đôi tinh nhãn của Lãnh Nhật Phong. Chàng khẽ thở dài một tiếng rồi buột miệng nói:

- Thanh Huyết kiếm của tại hạ còn nằm trên giá kiếm kia mà. Xem ra các vị không tự tin vào mình lắm.

Tạ Đình Côn không đáp lời Lãnh Nhật Phong mà chăm chú nhìn vào đôi song thủ thư sinh của chàng. Lão cởi xiềng và xích:

- Lãnh các hạ đã được tự do.
- Đa tạ chuông giáo.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá Tạ Đình Côn rồi mới bình thản bước ra khỏi cổ xa tù. Chàng mỉm cười nói với mọi người:

- Các vị hãy tin người, thì người sẽ tin các vị. Nếu như bây giờ Lãnh mỗ muốn rời khỏi đây thì hàng cung thủ sau những ô cửa kia chẳng làm gì được tại hạ đâu.

Chàng quay lại Tạ Đình Côn :

- Tạ chuông giáo đưa tại hạ đi chứ?
- Mời Lãnh công tử.

Tạ Đình Côn đi trước, Lãnh Nhật Phong theo sau. Lại một điều là tất cả những chuông môn đều đứng nguyên vị trí cũ với vẻ mặt trang trọng tột cùng.

Tạ Đình Côn đưa Lãnh Nhật Phong đến một gian thư phòng trang hoàng lộng lẫy thậm chí gian phòng đó đã được tẩm trầm hương thơm ngát khiến cho Lãnh Nhật Phong liên tưởng tới thư phòng của một giai nhân vương giả.

Giữa gian thư phòng đã bày sẵn một bàn đại yến.

Lãnh Nhật Phong nhìn gian phòng đó nói:

- Người muốn gặp Lãnh mỗ xem ra rất trọng Lãnh mỗ thì phải.

Tạ Đình Côn gật đầu:

- Người đó rất trọng Lãnh công tử, nhưng cũng có thể không trọng công tử.

Tạ Đình Côn chỉ bàn đại yến:

- Mời Lãnh công tử!

Lãnh Nhật Phong nhướn mày:

- Mời tại hạ dự yến, vậy người trọng tại hạ chính là Tạ chuông môn.

Tạ Đình Côn giả là nói:

- Tạ mỗ đâu thể sánh bằng người này chứ.

Lãnh Nhật Phong cau mày.

Bức rèm vén lên, một Lão công công phất trần gác tay bước ra:

- Lão đây mới là người đang chờ Lãnh công tử.

Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào mặt Lão công công đó. Mái tóc của lão đen nhánh, nhưng khuôn mặt thì đã có những nếp nhăn, giọng nói lại rất uy quyền.

Chàng từ tốn ôm quyền xá Lão công công:

- Tại hạ Lãnh Nhật Phong, bái kiến công công.

Lão công công cũng xá lại chàng:

- Nghe tiếng Lãnh công tử từ lâu, nay mới được diện kiến. Hân hạnh cho lão tổng quản này quá.

- Công công nói quá, tại hạ cũng chỉ là một hảo dân trên giang hồ, đâu sánh với bậc vương triều như công công.

Lão công công khoát tay:

- Khách sáo, khách sáo. Lão phu mời công tử đến đây không phải để nói những lời khách sáo rào trước đón sau. Chúng ta vào bàn tiệc kéo rượu nhạt, thức ăn nguội lạnh. Lãnh công tử ăn uống ngon miệng.

- Công công khách sáo rồi. Tại hạ đang là một phạm nhân được công công thiết đãi bàn đại yến này thì quả không ngờ được đó.

Lão công công khoát tay:

- Ấy, đừng nói thế, kẻ có tài tất phải được người trọng thị.

Hai người ngồi xuống bàn tiệc đối mặt với nhau. Lãnh Nhật Phong một lần nữa không ngờ người hầu rượu cho mình và lão công công chẳng ai khác mà chính là chủ nhân Đẳng vương cung Ngọc diện kỳ nữ Nhượng Mai Lâm.

Nàng từ sau bức rèm bước ra, kéo theo một mùi thơm phấn hoa ngậy ngất mà bất cứ một gã nam nhân nào mỗi khi ngửi thấy đều tơ tưởng đến hoài vọng được mỹ nhân một lần hầu phục.

Lão công công khoát tay.

tdc lùi trở ra.

Nhượng Mai Lâm rót rượu vào hai cái chén của lão công công và Lãnh Nhật Phong. Nàng chăm chú đứng chuốc rượu như một ả kỳ nữ ở Đẳng vương cung, chính điều đó khiến Lãnh Nhật Phong cảm nhận vị lão công công này chính là chủ nhân của chiếc ngai vàng minh chủ còn để trống ngoài đại sảnh tổng đàn.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi mông lung thì lão công công bưng chén rượu lên:

- Mời Lãnh công tử !

Lãnh Nhật Phong đáp lại:

- Mời lão công công.

Hai người cùng cạn chén, rồi uống cạn số rượu mà Nhượng Mai Lâm đã rót ra.

Lão công công nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Rượu của lão có ngon không?

Lãnh Nhật Phong gật đầu:

- Rất ngon. Có lẽ đây là thứ rượu Bồ đào cùng phối hợp với Nữ nhi hồng, pha thêm một phần ba Trạng nguyên hồng rồi mới được chưng cất lại.

Lão công công tròn mắt lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng:

- Hay... hay... Sao Lãnh công tử chỉ uống một chung mà biết được rượu này là do ba thứ rượu kia phối hợp lại? Lão nói thêm, đây là loại rượu đặc biệt, chỉ được dùng mỗi khi đưa tướng ra trận đó.

Lão công công vuốt chiếc phất trần:

- Chỉ một chén rượu mà Lãnh công tử nhận ra loại rượu này, người thật đáng mặt là tướng lãnh trước ba quân.

- Đa tạ lão công công quá khen, tại hạ chẳng qua chỉ là một con sâu rượu nên mới phân biệt được chứ không thể so với các tướng lãnh của đức Kim Thượng.

Lão công công khoát tay:

- Khách sáo rồi, khách sáo rồi...

Nhượng Mai Lâm lại rót rượu vào chén, trong khi lão công công thì múc một miếng yến xào bỏ vào chén Lãnh Nhật Phong.

Lão đặt đĩa xuống bàn nói:

- Tất cả những thức ăn và rượu trên bàn này đều của Hoàng Thượng ban tặng đó.

- Tại hạ thật có phúc quá. Một phạm nhân của giang hồ, một người sắp phải xuống tử thành châu diêm chúa lại có được đại phúc này, ắt phải có nguyên nhân.

Lão công công gật đầu:

- Đúng, công tử nói không sai.

- Công công có thể nói cho tại hạ biết được không?

- Tất nhiên lão phu phải nói rồi. Nếu không thì thức ăn và hảo tửu trên bàn đại yến này thật là phí hoài.

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy và bây giờ đang muốn nghe cái điều lạ lùng mà tại hạ cho là đại phúc.

Lão công công trở phất trần qua vai trái, mỉm cười với Lãnh Nhật Phong :

- Cái điều mà lão phu sắp nói đây rất hệ trọng, mà có lẽ người thực hiện được sứ mạng đó ngoài Lãnh công tử e chẳng còn ai nữa.

- Công công càng nói, Lãnh Nhật Phong càng tò mò.

- Chuyện này không thể lộ ra ngoài được.

Lãnh Nhật Phong nhìn lên Nhược Mai Lâm.

Lão công công khoát tay:

- Với Nhược cô nương thì Lãnh công tử đừng lo.

Nghe những lời nói của lão công công, Nhược Mai Lâm chẳng biểu lộ nét gì gọi là bất mãn với Lãnh Nhật Phong.

Lão bưng chén rượu:

- Mời Lãnh công tử.

- Tại hạ đã lỡ uống một chén rượu tiền tướng ra trận, không thể từ chối chén thứ hai.

- Khẳng khái, công bằng mà nói lão phu rất thích đối ẩm với Lãnh công tử.

- Tại hạ không dám nhận duyên phận đó.

Chàng vừa nói vừa bưng chén rượu uống cạn.

Hai người cùng đặt chén xuống bàn. Lão công công nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nhật Phong:

- Cái duyên của Lãnh công tử đối với lão phu rất lớn.

Lão công công lại trở chiếc phất trần từ vai trái qua vai phải:

- Lãnh công tử sẽ nhận với lão phu một sứ mạng hệ trọng... rất hệ trọng nữa.

Lão công công khoát tay ra dấu cho Nhược Mai Lâm.

Nhược Mai Lâm lẳng lặng lui gót ra ngoài. Mặc dù nàng đã ra hẳn bên ngoài rồi, nhưng trong gian phòng vẫn còn đọng mùi hương thơm da thịt nàng.

Lão công công trang trọng nói:

- Lãnh công tử sẽ đến Tây Vực tìm lại ngọc tỷ.

Lãnh Nhật Phong trang trọng hẳn lên:

- Ngọc tỷ sao lại ở Tây Vực?

- Đó là chuyện của vương triều, Lãnh công tử không cần biết đến.

Lãnh Nhật Phong trầm mặt, tự rót rượu ra hai chén. Chàng lạnh nhạt nói:

- Đức Kim thượng có vạn quân trong tay, bao nhiêu tướng lĩnh kỳ tài, sao lại cần đến Lãnh Nhật Phong?

- Ra quân, xuất tướng, ngọc tỷ e rằng sẽ không còn mà lại lắm chuyện xảy ra nữa.

Lãnh Nhật Phong nghiêm mặt gật đầu:

- Được. Tại hạ sẽ đến Tây Vực.
- Lãnh công tử đem ngọc tỷ về, lão phu nhất định sẽ có trọng thưởng cho công tử.

Lãnh Nhật Phong lắc đầu bằng quơ bảo:

- Công hầu, danh tước để làm gì, tại hạ trót đã lấy sông hồ làm công hầu, lấy Độc Hoa làm khanh tước. Đa tạ công công đã có nhã ý. Tại hạ chỉ có một nguyện vọng.

Lão công công mỉm cười rồi nói:

- Chu Thể Loan.
- Công công hiểu được Lãnh Nhật Phong.
- Thể Loan sẽ được lão phu chăm sóc cẩn thận chờ công tử trở về. Chữ tình của công tử có trọn hay không quyết định chính là sứ mạng này.

- Tại hạ hiểu.

Lão công công lại bưng rượu mời chàng:

- Mời công tử !
- Mời công công !

Hai người cùng cạn chén một lượt. Lão công công nhìn Lãnh Nhật Phong nói:

- Lão phu nghe đại danh của công tử đã lâu, nhưng chưa bao giờ được chứng kiến bản lĩnh thực của công tử.

- Tại hạ không như người ta đồn đoán đâu.
- Nhưng lão phu tin vào những lời đồn đãi đó.
- Chính vì tin nên mới có cái bẫy bắt Lãnh Nhật Phong ở thiên lao.

Lão công công khoát tay:

- Ấy, chẳng qua lão chỉ muốn diện kiến với cao nhân thôi.

Lãnh Nhật Phong nhếch mép:

- Đứng trên thiên hạ có lẽ chỉ có mình công công.
- Quá khen... quá khen... lão phu không dám nhận đâu.

Lão chỉ ra ngoài cửa:

- Chúng ta ra ngoài đại sảnh chứ?

Lãnh Nhật Phong gật đầu.

Lão công công trịnh trọng rót ra hai chén rượu. Lão trao cho chàng một chén. Hai người cùng bưng chén rượu, bước ra ngoài đại sảnh tổng đàn võ lâm.

Bên ngoài vắng lặng, chẳng còn người nào nữa. Lãnh Nhật Phong không khỏi ngạc nhiên hỏi Lão công công:

- Mọi người đã bỏ đi hết rồi ư?
- Chắc họ muốn nhường gian đại sảnh lại cho Lãnh công tử.

Lão chỉ thanh kiếm nằm trên giá :

- Kiếm của công tử vẫn còn.

Lão công công bước đến giá kiếm ngấm thanh kiếm của Nhật Phong, rồi nhắc nó lên trịnh trọng trao qua tay chàng:

- Kiếm của công tử. Thanh kiếm này tốt quá.
- Người sử dụng kiếm mới là quan trọng.

Chàng chưa dứt lời thì bất ngờ xuất hiện hai gã kiếm thủ bịt mặt. Trên tay họ là trường kiếm lóa sáng. Cả hai đồng loạt bổ sập tới Lão công công và Lãnh Nhật Phong. Thế kiếm tập kích của họ rất khốc liệt và tàn độc.

Ánh kiếm chưa đến thì một gã đã bị Lão công công thọc vào yết hầu.

- Bụp...

Lão công công dụng đoản đao là ngoài sự tưởng tượng của mọi người, nhưng khi tên kiếm thủ bị búa nát yết hầu thì thanh kiếm của gã cũng vừa đặt vào vai Lão công công chẳng có lực kinh gì.

Tên thứ hai tập kích Lãnh Nhật Phong cũng chẳng khác gì tên kia. Kiếm chưa đạt đến đỉnh tàn chiêu thì đã bị khổng chế hổ khẩu, chàng khẽ xoay người thì đốc kiếm trên tay của Nhật Phong đã thọc vào đúng chấn tâm của gã.

- Bộp...

Gã bật ngã ra sau, quần quai một lúc.

Lão công công nhìn Nhật Phong:

- Lãnh công tử đưa hãn về a tỳ luôn đi.

Nhật Phong lắc đầu:

- Tại hạ không nỡ xuống tay với người ngã ngựa.

Chàng quay lại tên kiếm thủ:

- Các hạ đi được rồi đó.

Gã kiếm thủ hấp tấp đứng lên, nhưng y vừa quay lưng thì ngọn phát trần của Lão công công đã vọt tới phá nát đại huyệt thiên linh cái của y.

Nhật Phong cau mày.

Lão công công nhìn lại Nhật Phong:

- Hai gã này đều đáng chết, bởi chúng là những sát thủ giết thuê ở Hàm Dương này.
- Nhưng đây là cuộc ấn chứng võ công để công công hiểu hơn về tại hạ?

Lão công công lắc đầu:

- Sứ mạng của công tử sắp thực hiện, không nên để sự nhân ái xen vào. Muốn thành công, phải tàn nhẫn.

Nhật Phong bình thản khoanh tay nghe Lão công công nói. Chàng nghe xong những lời giáo huấn đó, dừng dưng hỏi lại:

- Mỗi người có một lối hành xử khác nhau.

Nhật Phong nhìn chén rượu trên tay Lão công công. Chàng hỏi:

- Chén rượu của Lão công công còn đây chứ?
- Tất nhiên rồi, lão phu đâu thể phí rượu đối với bọn nhãi nhép vô danh này.
- Thế thì tại hạ mời Lão công công.
- Mời !

Hai người cùng cạn chén rượu. Lão công công uống xong thình lình buông chén rượu xuống.

- Choang...

Chén rượu bằng ngọc pha lê vỡ tan thành từng mảnh vụn. Lão nhìn những mảnh vụn dưới đất, lạnh lùng nói với Nhật Phong:

- Sứ mạng của Lãnh công tử nếu không thành thì cũng như chén rượu này.

Nhật Phong nhìn chén rượu trong tay mình rồi trịnh trọng trao nó qua tay Lão công công:

- Phiền lão công công trao chén rượu của tại hạ cho Chu Thể Loan, nói với nàng, tại hạ sẽ lấy nó lại.

Lão công công mỉm cười :

- Lãnh công tử nói rất đúng ý của lão phu.

Nhật Phong ôm quyền:

- Tại hạ kiếu từ !

Lão công công gật đầu, vội nói:

- Mọi sự lão phu đã sắp xếp tất cả rồi, công tử có thể lên đường.
- Tại hạ đến gặp những kẻ cố tri rồi mới đi Tây Vực.
- Lão chỉ biết chờ chứ không biết xen vào sứ mạng của công tử.
- Tại hạ và Lão công công sẽ gặp lại.
- Lão phu hy vọng như vậy, chứ không như chiếc chén bể tan này.

Hồi 2

**MỘNG ĐÌNH HOA
TỔNG HÀN GIANG**

Cùng trong ngày đó, trên đường đến Hàm Dương, trong màn tuyết rơi trắng xóa có một nữ nhân cười con bạch mã vạn lý long câu phi trong màn tuyết. Nàng cũng vận bạch y bó chần, tiếp với màu tuyết trắng trông thật là kiêu kỳ và thanh khiết.

Có vẻ nàng đang rất vội, nên liên tục ra roi vào mộng ngựa. Nàng đang phóng đi một cách hấp tấp nhưng bất ngờ phía trước có đôi hắc mã chạy ngược chiều chặn ngang lối đi. Đôi mày vòng nguyệt của nàng cau hăn lại khi thấy đôi hắc mã kia choán cả đường tiến của mình.

Ngọn roi da quất thẳng vào mộng ngựa. Con bạch mã lồng lộn bốn vó trở nước đại lao thẳng về phía trước, rồi bất ngờ nó như mọc cánh phóng vút qua đôi hắc mã của hai gã đại hán vận võ phục có thêu một đồng tiền bên ngực phải, chứng tỏ họ là người của Kim bang.

Con bạch mã lướt được hai mươi trượng thì dừng vó ngựa. Hai gã đại hán Kim bang phải đà quay đầu ngựa rượt theo nữ nhân. Hai người đó bắt kịp nàng.

Một gã sàm sờ nói:

- Trời tiết đông lạnh lẽo như thế này sao giai nhân lại đi một mình vậy?

Nàng làm duyên, ồng ẹo nói:

- Chính vì tiết trời đông giá lạnh lẽo nên thiếp cô đơn không thể ngồi yên trong nhà mà phải đi tìm đấng mày râu để bầu bạn.

Hai gã đại hán thuộc hạ Kim bang sáng mắt hăn lên.

Gã kia nói tiếp:

- Nàng nói có đúng không? Thế còn tướng công của nàng đâu?

- Chàng nói chi đến tướng công của thiếp.

Hai gã đại hán cười mỉm, rồi nói với nhau.

- Tăng huynh, có lẽ nàng nói đúng đó, chúng ta đừng nên nhắc đến tướng công của nàng.

Gã họ Tăng áp sát ngựa vào nữ nhân:

- Tướng công của nàng không biết chăm sóc cho nàng phải không?

Nàng nhu mì nói:

- Dạ... Tướng công của thiếp là một người đui mù làm sao chăm sóc cho thiếp được.

Nàng nguyệt gã họ Tăng bằng ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm nhưng tiềm ẩn trong ánh mắt đó là những lời gọi mời lẳng lơ.

Gã họ Tăng hứng chí hẳn lên. Gã ưỡn ngực chỉ vào mình:

- Thế huynh có thể thay tướng công của muội được không?

Nàng nhướn cao đôi mày vòng nguyệt. Khuôn mặt của nàng đã diễm trần càng diễm trần hơn bởi những nét ngây thơ mà nàng muốn tạo ra.

Nàng nói thật ôn nhu từ tốn:

- Tăng huynh có ý đó thật không?

- Sao huynh lại không có ý đó chứ? Với một giai nhân như muội thì huynh có đi tìm đến mọi góc mồn chân cũng không tìm được.

Gã vừa nói vừa toan choàng tay qua tiểu yêu của nàng, nhưng mặt nàng đã sa sầm lại:

- Nhưng thiếp... sợ vị bằng hữu của Ngọc Diện Ma chàng nữa. Sợ... sợ huynh đây cũng như Tăng huynh.

Gã họ Tăng cười khăng khặc:

Gã cắt tràng cười tiểu ngạo sàm sỡ đó:

- Thì có sao đâu. Có thêm lão đệ của huynh nữa thì muội có những hai vị tướng công lấy lòng của Kim bang phái. Đầu của muội sẽ đội trời, chân đạp đất chẳng còn sợ gã tướng công đui mù ở nhà bức hiếp.

- Tăng huynh nói thật chi lý đó, cô nương hãy chọn Tăng huynh và ta đi.

Cả hai vừa nói vừa tùm tùm nhìn nhau.

Nàng nheo mắt với hai người:

- Thật là may mắn cho thiếp. Thiếp ở ngoài đường trong tiết trời đông giá lạnh lẽo thế này chỉ mong tìm được một đấng lang quân, không ngờ được những hai người, còn gì bằng nữa, rõ là ông trời không phụ lòng Mong Đình Hoa rồi.

Gã họ Tăng hí hứng hẳn lên:

- Mong muội, chúng ta đừng phí thời gian. Hãy theo huynh và lão đệ đến khách điểm ở Hàm Dương, chúng ta sẽ bầu bạn tâm sự với nhau. Ở cạnh bên Tăng huynh và lão đệ, ta cam đoan Mong muội sẽ không còn cô đơn, và cũng chẳng còn nhớ đến tên phàm phu tục tử đui mù ở nhà đâu.

Mong Đình Hoa tùm tùm cười. Nàng co người nói:

- Mong Đình Hoa mắc cỡ lắm. Chúng ta mới gặp nhau mà. Thiếp còn chưa biết nhị vị đại ca ở nhà có thể thiếp chưa nữa. Nếu nhờ nhị vị tỷ tỷ biết được thì Mong Đình Hoa sao có thể yên thân được.

Gã họ Tăng tăng hăng:

- Nàng sợ gì chứ? Dù cho huynh có năm thê bảy thiếp đi nữa. Nhưng nếu cô nào dám lố mắng với nàng thì huynh sẽ trừng phạt ngay.

Mộng Đình Hoa mỉm cười:

- Chàng nói thật đấy chứ?

- Chẳng lẽ ta lại nói ngoa với nàng sao? Tăng Hân này dám thề trước trời đất trong cơn gió tuyết này, nếu như Mộng muội chấp nhận làm thê thiếp của huynh, huynh sẽ đưa muội về lập động nhất phòng.

Mộng Đình Hoa quay qua gã cỡi ngựa đi bên trái nàng :

- Còn đại ca?

Gã đại hán hào hứng hẳn lên. Gã vỗ tay vào ngực mình:

- Ta cũng như Tăng huynh.

- Vậy thì muội có duyên quá.

Tăng Hân chắc lưỡi nói theo:

- Mộng muội nói đúng, muội rất có duyên. Trên thế gian này quả là chẳng có nữ nhân nào có thể sánh bằng Mộng muội của hai chúng ta đâu.

Tăng Hân vừa nói vừa nheo mắt với gã lão đệ đi bên trái Mộng Đình Hoa.

Tăng Hân ôn tồn nói:

- Thế muội đến Hàm Dương làm gì vậy?

- Muội đã nói rồi, đến Hàm Dương để tìm... tìm nam nhân.

Tăng Hân tròn mắt:

- Ờ... thế thì đã tìm thấy rồi, đâu cần đến Hàm Dương làm gì nữa.

Mộng Đình Hoa buông luôn một câu gọn lỏn:

- Ờ ha. Đến Hàm Dương làm gì nữa. Hay chúng ta quay trở về gia thất của muội đi.

- Muội nói rất đúng ý của Tăng huynh.

Mộng Đình Hoa lưỡng lự:

- Nhưng muội sợ..

Tăng Hân hỏi:

- Muội sợ gì?

Mộng Đình Hoa dừng ngựa. Nàng thở dài một tiếng:

- Muội sợ... tướng công của muội tuy bị mù hai mắt, nhưng thỉnh nhĩ thì lại nhạy lắm. Muội sợ đưa nhị vị đại ca về gia thất, tướng công nghe được thì muội làm sao sống được với y đây.

Tăng Hân bật cười khàn khặc. Gã cắt tràng cười đó nhìn Mộng Đình Hoa nói:

- Huynh nghĩ chuyện đầu hệ trọng gì chứ, gã tướng công của muội thì để huynh và lão đệ đây xử cho.

Gã dùng tay phải gạt ngang dây cương:

- Chỉ một đao của huynh thôi gã sẽ chẳng còn làm phiền đến muội.

Mộng Đình Hoa hí hửng hẳn lên, nàng nhỏng nhảnh nói:

- Thiệt không?

- Sao không chứ?

- Huynh thề đui mắt phải không?

Tăng Hân giơ tay lên trời:

- Huynh thề.

Mộng Đình Hoa lắc đầu:

- Nhị vị đại ca hãy trợn mắt thật lớn thề muội mới tin.

- Muội muốn như thế à?

Mộng Đình Hoa gật đầu:

- Muội muốn vậy đó. Nếu nhị vị đại ca ngoa ngôn nhất định ông trời sẽ móc mắt hai người.

Tăng Hân cười khẩy rồi nói:

- Được. Muội đã muốn huynh làm thế thì huynh sẽ vâng lời muội.

Ba người xuống ngựa. Tăng Hân và vị sư đệ của gã đứng trước mặt Mộng Đình Hoa, mắt trợn ngược, giơ tay lên trời đồng dục nói:

- Trước mặt sư muội Mộng Đình Hoa, Tăng Hân và lão đệ Tăng Kỳ thề với trời đất, nếu chúng tôi có hai lời thì sẽ đui mắt.

Lời còn đọng trên hai cánh môi gã họ Tăng thì cả Tăng Hân lẫn Tăng Kỳ cùng rú lên thảm thiết:

- A...

Hai hốc mắt của Tăng Hân và Tăng Kỳ máu tuôn ra ước đẫm.

Tăng Hân loạng choạng ôm mắt, thét lên:

- Ta đui rồi. Ta đui rồi. Quý nữ, sao người nhẫn tâm thọc đui mắt anh em ta.

Mộng Đình Hoa cười khẩy một tiếng, khẽ lắc cổ tay. Hai cây kim vàng chui tọt vào trong ống tay áo của nàng. Mộng Đình Hoa phi thân lên lưng bạch mã, ngoảnh đầu lại nói với Tăng Hân và Tăng Kỳ.

- Tại các người thế đó. Những kẻ ghẹo nguyệt trên hoa giữa ban ngày thì lời nói đâu có thật. Với lại tướng công của Mộng cô nương đều là những kẻ có mắt không trông.

Tăng Hân rít lên cay độc:

- Quỷ nữ, ta giết ngươi, ta giết ngươi.

Gã loạng choạng, đưa hai tay đến trước mò mẫm, miệng không ngừng gào thét:

- Ngươi đền lại cho ta đôi mắt.

Hai tay Tăng Hân chạm vào yên ngựa của Đình Hoa, ngã ngựa xuống mặt tuyết. Gã cào cẩu, gầm gừ:

- Trời ơi, sao ta không biết, sao ta dại dột.

Mặc cho Tăng Hân gào thét, Tăng Kỳ rên rỉ, Đình Hoa vẫn lạnh lùng ra roi đánh vào mông ngựa. Con bạch mã hí lên một tràng dài như giễu cợt hai gã thuộc hạ Kim bang rồi nện vó phi nước đại hướng về thành Hàm Dương.

Mặt trời đã chìm hẳn xuống phía tây, để ứng lên trên nền trời một chiếc móng ngựa sắc trông lộng lẫy vô cùng. Tuyết vẫn chưa ngừng rơi, thậm chí còn rơi nhiều hơn và gió đông càng se lạnh. Trong cái tiết trời buốt giá này, Hàm Dương như chìm hẳn vào cảnh tịch mịch hơn nữa.

Mộng Đình Hoa dừng ngựa trước một cửa hiệu buôn. Cửa hiệu đó đóng kín, và chủ nhân còn quá cẩn thận dán thêm một tấm giấy đề hàng chữ: Chủ nhân đi vắng, miễn tiếp khách.

Mộng Đình Hoa xuống ngựa, cẩn thận buộc dây cương vào cột chống mái nhà. Nàng nhìn hai tấm giấy dán trước cửa, mà điểm một nụ cười mỉm.

Đình Hoa như quá quen thuộc với chủ nhân cửa hiệu này. Nàng thản nhiên xé hai tấm giấy, rồi đẩy cửa bước vào nhà.

Ngay gian chính sảnh cửa hiệu đó là một người vận trường y, dáng vẻ nho nhã của một nhà buôn, đang ngồi khảm bàn tính.

Vừa thấy Mộng Đình Hoa, gã nhà buôn đã bật đứng lên, nhanh miệng nói:

- Tới rồi, Tống Hàn Giang đã chờ ở đây suốt ba ngày rồi hôm nay Mộng cô nương mới đến.

Mộng Đình Hoa khoát tay:

- Tống huynh chờ Mộng Đình Hoa còn để mặc cho Lãnh đại ca sống chết ra sao cũng được à?

Tống Hàn Giang gật đầu:

- Ngươi cũng biết tính của Tống mỗ mà.

Mộng Đình Hoa bước thẳng đến dựng chướng áp vào ngực Tống Hàn Giang. Nàng gằn giọng nói:

- Hừ, bằng hữu bị nguy mà Tống huynh cứ mãi với cái bàn tính của mình.

Nàng với tay thộp luôn chiếc bàn tính của Tống Hàn Giang.

- Ê... ê... ngươi đừng có làm bậy chứ. Ngươi đập bể cái bàn tính của Tống mỗ thì Tống mỗ lấy cái gì để tính toán đây?

Tổng Hàn Giang vừa nói vừa lắc vai, thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt trần thộp lấy chiếc bàn tính trên tay Mộng Đình Hoa đã dấu ra sau lưng.

Lão sấu mặt nói:

- Không phải Tổng mỗ không nghĩ đến Lãnh Nhật Phong. Nếu không nghĩ đến Lãnh Nhật Phong sao Tổng mỗ chờ ở đây suốt ba ngày, và thậm chí còn đóng cửa hiệu của mình.

Mộng Đình Hoa nạt ngang:

- Lão chỉ biết chờ chứ có động tay hay động chân gì đâu. Đợi Tổng huynh xông pha chắc mỗ của Lãnh đại ca đã xanh cỏ.

Tổng Hàn Giang gãi đầu:

- Tại sao lại xanh cỏ chứ? Nếu như Lãnh Nhật Phong chịu mang ít kim lượng đến thì Tổng mỗ chẳng để ma nào đụng đến sợi tóc của Nhật Phong đâu.

Như một cái thói đã thành tật, Tổng Hàn Giang đặt bàn tính khảy liên tục. Lão lẩm nhẩm một lúc ngẩng lên như Mộng Đình Hoa:

- Ái chà... cái vụ này Tổng mỗ và Lãnh Nhật Phong ít ra phải chi hết năm trăm lạng bạc mới đủ đấy.

Mộng Đình Hoa tức đến đỏ mặt. Nàng toan thộp lấy bàn tính của họ Tổng, nhưng Tổng Hàn Giang đã phòng bị trước rồi, khi Đình Hoa vừa phát triển công lão đã lạng người đứng ra sau quầy bán hàng.

Lão vừa dấu bàn tính vừa nói:

- Ê... Bộ lúc nào người cũng muốn thượng cẳng chân hạ cẳng tay sao. Nữ nhân như người thì làm sao tìm được một đấng trượng phu.

Hai cánh tay của lão khinh khật:

- Hình như người vừa hành thủ phải không?

- Không cần thiết Tổng huynh phải nói. Bây giờ Đình Hoa hỏi Tổng huynh có muốn đi cùng với Đình Hoa xông pha vào cứu Lãnh đại ca không?

Tổng Hàn Giang gãi đầu:

- Người còn chút kim lượng nào không?

Mộng Đình Hoa hừ nhạt một tiếng nói luôn:

- Bọn con buôn thật là bỉ ổi đê tiện.

Mặc dù nói vậy nhưng Đình Hoa cũng lấy ra một nén bạc đặt lên quầy:

- Kệ... dẫn túi cũng được.

Lão nheo mắt nói với Đình Hoa:

- Tống mỗ nói thật cho người biết. Lãnh Nhật Phong không dễ chết như người tưởng đâu. Tống mỗ xem chừng cái mạng của sư tử sơn đông còn yểm mệnh hơn cả Lãnh Nhật Phong nữa đó. Người lo mà giữ đi, kéo hồi không kịp.

Mộng Đình Hoa hừ nhạt rồi nói:

- Không cần nhiều lời nữa, có đi không thì bảo?

- Chuyến này Tống mỗ đi buồng ế nặng quá. Tại cái nghĩa với Nhật Phong và với người ta đành buồn lố một chuyến vậy.

Tống Hàn Giang vừa nói vừa nhặt nén bạc bỏ vào túi gấm đeo bên hông.

Lão vừa thắt túi gấm vừa than:

- Tống mỗ nghĩ đâu chỉ ba bốn bữa đóng cửa hiệu, chuyến này nhất định sẽ phát tài, chẳng ngờ chỉ nhận được có mỗi một nén bạc vụn của người, chẳng đáng công Tống mỗ chút nào.

Mộng Đình Hoa gằn giọng nói luôn:

- Chỉ cần cứu được Lãnh Nhật Phong thì Tống huynh ắt có kim ngân mà, sợ gì chứ?

- Làm bất cứ chuyện gì thì cũng phải nằm đẳng cán chứ ai lại nằm đẳng đầu bao giờ.

Mộng Đình Hoa trừng mắt:

- Huynh bỏ khẩu khí của con buôn đi được không?

- Đối với Lãnh Nhật Phong tất nhiên Tống Hàn Giang không tính toán rồi. Nhưng cũng phải có chút đỉnh chứ. Cứu Lãnh Nhật Phong ra khỏi thiên lao của tổng đàn võ lâm đâu phải dễ, mà có khi còn mất mạng là đẳng khác.

Tống Hàn Giang nhếch miện cổ nặn một nụ cười méo mó:

- Nói vậy chứ, với Lãnh Nhật Phong thì Tống mỗ thật là khó tính toán. Thôi đi thì đi, nhưng đi với người Tống mỗ lại sợ thiên hạ dị nghị bởi cái tính ỏng à ỏng ẹo của người đó.

Tống Hàn Giang khoát tay:

- Người đi trước, hoặc là Tống mỗ đi trước.

Mộng Đình Hoa hừ nhạt một tiếng:

- Kiếm một nữ nhân như Mộng Đình Hoa không dễ đâu. Tống huynh có diễm phúc lắm mới được đi cùng với Mộng Đình Hoa đó, chứ những kẻ khác e...

Tống Hàn Giang cướp lời Đình Hoa:

- Đui hai con người chứ gì?

Lão liếc Mộng Đình Hoa :

- Người cứ đâm mù mắt thiên hạ thì sau này có tướng công sinh con sợ con người chẳng có con người.

Mộng Đình Hoa nghe Tống Hàn Giang nói, mặt đỏ bừng:

- Tên buôn xảo quyệt, người muốn ta đâm mù mắt người?

Nàng vừa nói vừa lạng người toan trở độc thủ của mình, nhưng Tống Hàn Giang đã nhanh chân tháo chạy ra cửa hiệu. Bộ dáng nho nhã thư sinh của lão ta mà khi trở kinh công lại nhanh không thể tưởng.

Có thể nói chỉ kịp nghe những con tính của bàn toán nhẹ lắc một cái thì thân pháp của Tống Hàn Giang đã ngang ngưỡng cửa rồi. Nhưng một điều lạ lùng, đáng lý Tống Hàn Giang thoát luôn ra ngoài cửa hiệu nhưng gã lại đứng sững ra như bất động.

Thân pháp của Tống Hàn Giang đột ngột đứng phỗng ra khiến Mộng Đình Hoa không khỏi ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm:

- Gã con buôn này gặp phải sát tinh của gã hay sao vậy?

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu nàng thì đã nghe Tống Hàn Giang thốt lên với giọng sững sờ:

- Ô... Kim ngân... kim ngân...

Gã vừa nói vừa cúi xuống nhặt hai thỏi vàng ròng độ năm lạng. Tống Hàn Giang áp luôn hai thỏi vàng ròng đó vào ngực rồi quay ngoắt lại nhìn Mộng Đình Hoa :

- Sao ngươi không nói sớm? Đưa kim ngân cho Tống mỗ thì cứ đưa, có sao lại hồ đồ đặt ngay ngưỡng cửa, nếu như có kẻ gian thì sao?

Mộng Đình Hoa càng ngạc nhiên hơn sau lời nói của họ Tống. Nàng buột miệng hỏi:

- Tống huynh nói gì? Mộng Đình Hoa mà có kim ngân rải ngoài cửa à?

Nàng lắc đầu:

- Tống huynh làm trò được đấy.

Nàng vừa dứt lời thì Lãnh Nhật Phong xuất hiện. Chàng đặt tay lên vai họ Tống khiến cho y giật mình quay ngoắt lại:

Tống Hàn Giang vừa sững sờ vừa ngạc nhiên

- Ý... Lãnh huynh đệ... Sao ngươi đến đây được.

Lãnh Nhật Phong bình thản cặp Tống Hàn Giang bước vào cửa hiệu.

Mộng Đình Hoa nhìn Lãnh Nhật Phong không chớp mắt. Nàng lí nhí nói:

- Lãnh đại ca !

Nhật Phong quay sang đối mặt với nàng:

- May mắn có cả Mộng Đình Hoa muội muội ở đây, huynh khỏi phải cất công đi tìm.

Lãnh Nhật Phong kéo ghế ngồi xuống rồi định nhìn về Tống Hàn Giang.

- Nếu như Lãnh mỗ chờ Tống Hàn Giang con buôn đến cứu e rằng mỗ đã xanh mồ xanh cỏ rồi.

Tổng Hàn Giang xấu mặt, khoát tay:

- Tổng mỗ và Mộng Đình Hoa đang tính đến cứu Lãnh huynh đệ đây mà.
- Nhưng khi bắt gặp hai thỏi vàng ròng thì Tổng huynh lại quên mất tình bằng hữu chi giao.
- Ấy... Sao Tổng mỗ quên được, chẳng qua ta chỉ sợ kẻ tham thấy vàng quáng mắt nên thâu hồi hai nén vàng lại đó thôi.
- Thế mà Lãnh mỗ lại ngỡ huynh hồ siêu phách lạc khi thấy hai thỏi vàng ròng đó.
- Người nói vậy...

Lãnh Nhật Phong khoát tay:

- Bỏ chuyện đó đi, kết giao với Tổng Hàn Giang, Lãnh Nhật Phong há chẳng biết cá tính của huynh sao? Khi nào bàn tính trên tay huynh còn thì Tổng Hàn Giang vẫn là Tổng Hàn Giang.

Tổng Hàn Giang toét miệng cười. Họ Tổng vừa cười vừa vuốt râu:

- Lãnh huynh nói rất đúng với Tổng mỗ. Tổng mỗ yêu bàn tính này hơn cả tánh mạng mình đấy. Mộng Đình Hoa hừ nhạt một tiếng:

- Chẳng biết đến bao giờ Tổng huynh mới không còn bị ám ảnh bởi những thỏi kim lượng.

Lãnh Nhật Phong đỡ lời cho Tổng Hàn Giang:

- Ai cũng có cá tính riêng và sự đam mê của mình mà. Cũng như Lãnh Nhật Phong có bao giờ quên được bầu rượu túi mơ đâu.

Tổng Hàn Giang vỗ tay đôm đốp:

- Lúc nào Lãnh Nhật Phong cũng nói đúng. Mộng Đình Hoa muội muội nghe rõ rồi chứ. Sau này đừng có hờ cái gì cũng đòi đập bàn tính của Tổng mỗ đấy nhé.
- Đình Hoa không thềm chạm tay vào bàn tính của Tổng huynh đâu.
- Thế thì tốt... thế thì tốt...

Mộng Đình Hoa quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Sao đại ca có thể rời đại lao của tổng đàn võ lâm mà đến đây.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Có lẽ những vị chưởng môn xem tướng Lãnh huynh chưa tới số chết nên mới thả ra, và còn đem tin phát tài đến cho Tổng Hàn Giang nữa.

Tổng Hàn Giang sáng mắt hẳn lên. Gã bước ngay đến bên cạnh Lãnh Nhật Phong:

- Tin phát tài là tin gì? Phải... phải họ đã bồi thường cho Lãnh huynh số thỏi vàng vừa rồi, và Lãnh huynh không xài tới nên muốn tặng cho Hàn Giang này phải không?

Lãnh Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt Tổng Hàn Giang:

- Hai thỏi vàng kia có đáng gì đâu, chỉ nhờ Tống huynh giúp cho Lãnh mỗ thực hiện một sứ mạng thì sẽ có vạn nén vàng rỗng.

Tống Hàn Giang nhảy đồng lên như một đứa trẻ vừa được quà. Lão nhanh nhẩu nói:

- Thiệt vậy không? Thiệt vậy không? Nếu được vạn nén vàng, Lãnh huynh có bắt Tống mỗ nhảy vào chảo dầu sôi Tống mỗ cũng sẵn sàng.

Mộng Đình Hoa nheo mày:

- Tống huynh nói vậy nhưng có dám thực hiện không? Được vạn nén vàng, cái mạng thì tiêu rồi, thế kim lượng để làm gì?

Tống Hàn Giang gãi đầu:

- Tống mỗ nói thế với Lãnh huynh chứ ta biết có bao giờ Lãnh Nhật Phong lại xử với bằng hữu bằng kiểu cạm tình cạm nghĩa đó đâu.

Lãnh Nhật Phong nhún vai, đứng lên đối mặt với Tống Hàn Giang:

- Được vạn thoi vàng thì có thể phải nhảy vào dầu sôi đó.

Tống Hàn Giang hỏi Lãnh Nhật Phong:

- Mà đó là chuyện gì mà có tới những vạn lạng kim lượng?

- Nhất thời Lãnh Nhật Phong chưa thể nói được, nhưng Tống huynh có đồng ý đi chung với Lãnh mỗ không?

- Nhất định là phải đi rồi.

- Thế thì tốt.

Nhật Phong vừa nói vừa đoạt lấy hai thỏi vàng trên tay Tống Hàn Giang:

Họ Tống tròn mắt:

- Ơ... hai thỏi vàng này của Tống mỗ mà, Tống Hàn Giang nhặt được trước cửa hiệu mình.

- Nhật Phong thấy tất cả, nhưng Tống huynh nghĩ lại đi, hai thỏi kim lượng này đâu có chân mà tự mò đến cửa hiệu của Tống huynh. Với lại lúc này chúng ta cũng cần có lộ phí chứ.

Nhật Phong quay lại Mộng Đình Hoa:

- Đại ca trao hai thỏi vàng cho muội giữ.

Chàng quay lại Tống Hàn Giang, thấy vẻ mặt ủ rũ của họ Tống, chỉ biết lắc đầu mỉm cười:

- Tống huynh tiếc chi hai thỏi vàng đó, sẽ có vạn lạng dành cho Tống huynh mà.

- Thật chứ?

Nhật Phong gật đầu:

- Có bao giờ Nhật Phong ngoa ngôn với bằng hữu của mình chưa?

- Chưa bao giờ. Vậy chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

Nhật Phong gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng trước khi rời Trung Nguyên, Lãnh Nhật Phong còn phải đến Dương Châu thành và Hồ Nam.

Mộng Đình Hoa xen vào:

- Lãnh đại ca đến Dương Châu thành tìm Lâm Thành Tử và đến Hồ Nam tìm Kha Bạc Kim?

- Chưa nói ra mà Mộng Đình Hoa đã đoán biết được huynh tìm ai rồi.

Mộng Đình Hoa chăm chú nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Cái việc Lãnh huynh sắp thực hiện rất hệ trọng?

- Lãnh huynh không biết nó hệ trọng như thế nào nhưng chỉ biết sẽ mang đến cho mọi người sự phát tài sung sướng.

- Còn Lãnh đại ca được gì?

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nhún vai:

- Huynh cũng không biết nữa.

- Huynh đừng dẫu Đình Hoa. Phải chăng huynh vì Chu Thể Loan?

Tổng Hàn Giang khoát tay:

- Thôi thôi đừng nói nữa, kéo không có được sự phát tài bây giờ.

Tổng Hàn Giang giật tay Nhật Phong:

- Chúng ta đi thôi, Đình Hoa không đi cũng được. Có nữ nhân theo chỉ vướng bận mà thôi.

Đình Hoa trợn mắt:

- Không... Đình Hoa sẽ đi cùng với Lãnh đại ca.

- Huynh cũng có ý mời Mộng muội.

- Lãnh đại ca nhìn đúng người đó.

Tổng Hàn Giang buột miệng nói luôn:

- Thế thì còn chờ gì nữa mà không đi. Đứng đây mãi thì bao giờ mới có vạn thoi vàng ròng.

Họ Tổng nguyệt Đình Hoa:

- Tổng mỗ chỉ sợ Mộng Đình Hoa theo sẽ xảy ra lắm chuyện bởi cặp mắt đong đưa và cái tiểu yêu ỏng ẹo mà thôi.

Đình Hoa hừ nhạt rồi nói:

- Không có phần cho Tổng huynh đâu mà chê bai Đình Hoa.

Nàng quay lại Nhật Phong:

- Muội sẽ lo cho Lãnh đại ca từng giấc ngủ đến bữa cơm.

Tổng Hàn Giang nhăn mặt:

- Vậy cũng được nhưng Tống mỗ chỉ sợ đôi mắt của Nhật Phong có ngày chẳng còn hai con người.

Mộng Đình Hoa nheo mày, thoát một cái lạng bộ nhưng Nhật Phong kịp nắm tay nàng.

- Đình Hoa !

Nàng thở hắt ra, chỉ Tống Hàn Giang nói:

- Lãnh huynh có nghe gã thương buôn này nói gì không? Muội đâu nữa làm mù mắt Lãnh huynh chứ.

- Lãnh Nhật Phong biết nên mới mời muội đi theo.

Nhật Phong quay lại Tống Hàn Giang :

- Chúng ta đi thôi.

Tống Hàn Giang lưỡng lự một lúc rồi thận trọng nói với Nhật Phong:

- Nhân chuyến đi xa này, Tống mỗ có thể làm một chuyến hàng đường dài được không?

Câu hỏi của họ Tống khiến Nhật Phong lẫn Đình Hoa phải cau mày.

Nhật Phong nghiêm giọng nói:

- Tống huynh chỉ nên mang theo chiếc bàn tính để tính số kim lượng sắp có mà thôi.

- Vậy cũng được.

Mộng Đình Hoa hừ nhẹ một tiếng rồi xăm xăm bỏ ra ngoài.

Hồi 3

HẢO HƠN TRONG KỶ LẦU

Dương Châu Thành cũng ngập trong tiết trời đông giá với một màu trắng phủ lấp tất cả những mái vòm, nhưng Dương Thành không tịch mịch như ở Hàm Dương, bởi nơi đây là chốn phồn hoa thị tứ, cũng là nơi những cao nhân thi sĩ tìm đến để du lãm đặng có chút thi hứng, chính vì thế mà Dương Châu Thành là nơi tụ tập của những phường tạp kỹ, nơi tập trung những tòa kỳ lầu mà bất cứ ai đặt chân đến thành Dương Châu không thể không ghé bước vào.

Vọng Nguyệt lầu, một trong những tòa lầu đài nổi tiếng nhất thành Dương Châu có thể sánh ngang với Thiên Lộc các, Đăng Vương các. Trong màu tuyết trắng, những mái vòm của tòa Vọng Nguyệt vẫn nguy nga sừng sững, và càng lung linh hơn bởi những chiếc đèn hoa đăng chập chờn treo trước cửa như muốn đùa giỡn với gió Đông.

Từ trong tòa Vọng Nguyệt lầu vang dội ra tiếng cười khăng khặc nghe thật hào phóng của một vị khách lãng du. Tiếng cười đó vọng lên thì bao nhiêu thực khách đồng loạt nhìn về người đó.

Kha Bạc Kim ngồi giữa vòng tay của năm ả kỳ nữ. Người nào cũng có dung nhan diễm tuyệt. Mặc dù ngồi trong vòng tay của những nàng tiên nữ nhưng Kha Bạc Kim không một chút sỗ sàng. Chỉ đôi lúc cao hứng y mới làm động tác hài hước khiến các nàng kỳ nữ phải bật cười.

Kha Bạc Kim lặn tay vào thắt lưng moi ra một nén bạc đặt lên bàn. Gã chỉ nén bạc nói:

- Đây là nén bạc sau cùng của ta đó, mà chung quanh Kha mỗ những năm nàng. Biết chia làm ao bây giờ.

Gã nhìn qua nàng kỳ nữ ngồi bên cạnh mình.

- Cúc Cúc chia dùm đại ca coi.

Cúc Cúc nhăn nhó:

- Một nén bạc nhỏ xíu thế này chia làm sao được làm năm.

Kha Bạc Kim lại quay sang nàng kỳ nữ ngồi bên phải mình:

- Thanh Thanh chia được không?

Thiếp cũng như Xuân Xuân thôi. Chẳng lẽ lấy hết thì những tỷ muội đây đâu còn gì.

Kha Bạc Kim gãi đầu:

- Ái chà, khó quá.

Kha Bạc Kim lại ngoảnh mặt nhìn ra sau:

- Còn Phùng Phùng, muội tính sao?

Phùng Phùng bá cổ Kha Bạc Kim:

- Để muối xét xem Kha đại ca còn dấu trong thắt lưng mình không.

Kha Bạc Kim tròn mắt:

- Phùng Phùng không tin Kha Bạc Kim này à.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa cời luôn thắt lưng:

- Cời thắt lưng này ra rồi, Kha đại ca của các nàng trông xốc xếch lắm.

Phùng Phùng mỉm cười nói:

- Phùng Phùng tin đại ca rồi.

Nàng nhón lấy nén bạc cất vào thắt lưng :

- Lần này cho đại ca nợ năm chị em chúng tôi đó.

Kha Bạc Kim tròn mắt:

- Nợ à... Kha Bạc Kim có bao giờ biết nợ ai đâu.

- Nhưng đại ca hết bạc rồi.

Kha Bạc Kim nheo mày một lúc:

- Huynh có cách kiếm bạc cho các nàng rồi.

Cúc Cúc hỏi:

- Đại ca kiếm kim lượng bằng cách gì.

Kha Bạc Kim đảo mắt nhìn lướt qua những thực khách có trong Vọng Nguyệt lầu.

Kha Bạc Kim bóp hai bàn tay phát ra những tiếng kêu cằng cắc rồi như đã quyết định một việc gì đó phải làm. Y hỏi Cúc Cúc:

- Cúc Cúc thiếu chủ nhân Vọng Nguyệt Lầu này bao nhiêu.

Cúc Cúc lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Dạ năm ngàn lạng bạc.

Tất cả các nàng đây cũng như Cúc Cúc.

Phùng Phùng chớp mắt ghé miệng xuống tai Kha Bạc Kim:

- Phùng Phùng chỉ thiếu có ba ngàn lạng bạc thôi.

Kha Bạc Kim gật đầu. Gã chặc lưỡi nói:

- Nếu như các nàng nghe lời Kha đại ca từ bỏ Vọng Nguyệt Lầu về quê thì đại ca sẵn sàng tìm số kim lượng chuộc các nàng ra khỏi tòa Nguyệt Vọng lầu này.

Thanh Thanh nhìn Kha Bạc Kim:

- Kha đại ca làm sao có được số kim lượng khổng lồ đó để chuộc chúng em.

- Miễn Kha đại ca có số kim lượng đó là được rồi, nhưng các nàng phải hứa với huynh không được ở đây nữa.

Cúc Cúc, Thanh Thanh cùng gật đầu:

Cúc Cúc nói:

- Vì hoàn cảnh mà tỷ muội chúng em phải vào trong kỳ lâu Vọng Nguyệt này, nếu có điều kiện thì đâu ở đây làm gì.

Kha Bạc Kim gật đầu:

- Tốt lắm.

Kha Bạc Kim nhắm một lúc rồi mới nói:

- Tổng chi tất cả là hai mươi ba ngàn lạng bạc. Ái chà cũng nhiều đấy hử.

Kha Bạc Kim tính toán xong đứng dậy bước ra giữa nhà chính sảnh.

- Các vị bằng hữu giang hồ, thời tiết hôm nay lạnh quá mà chúng ta chẳng có một cuộc vui nào cho ra trò cả. Kha mỗ có đề nghị như thế này.

Mọi người cùng nhao nhao hân lên.

Một vị thương nhân dáng người nho nhã đứng lên ôm quyền xá Kha Bạc Kim rồi hỏi:

- Kha đại hiệp có điều chi chỉ giáo.

Kha Bạc Kim chấp hai tay sau lưng, hướng mắt nhìn người đó nói:

- Kha mỗ có một đề nghị rất thú vị.

Y đến bàn mình lấy dưới gầm ra binh khí của mình. Binh khí của Kha Bạc Kim là đôi dây xích đen tuyền trên đầu có dính hai quả chùy gai.

Y trở lại chỗ cũ đặt binh khí xuống trước rồi trịnh trọng nói:

- Bất cứ ai trong các vị, đẩy được Kha mỗ dịch một bước thì được ngàn lạng bạc, còn ngược lại Kha mỗ sẽ tặng lại các vị hai ngàn lạng bạc. Nếu như ai thất tín sẽ bị chùy đập vỡ đầu mà chết. Các vị đồng ý chứ.

Mọi người xôn xao hân lên. Đây là một lời đề nghị khiến cho mọi người không thể quan tâm. Ở Dương Châu thành ai mà chẳng biết Kha Bạc Kim là người luôn giữ chữ tín làm đầu, mà một khi thắng được Kha Bạc Kim chẳng khác nào tôm hóa rồng trong chốc lát, danh tiếng sẽ lẫy lừng khắp chốn thành Dương Châu.

Lời đề nghị của Kha Bạc Kim lập tức có người hưởng ứng. Hai gã đại hán lực lưỡng cởi phăng áo ngoài phô vòng ngực phẳng lì nổi lên những vòng cơ bắp cuộn cuộn.

Thấy hai gã đó bước ra. Cúc Cúc, Thanh Thanh thoáng cau mày biểu lộ sự lo lắng cho Kha Bạc Kim.

Hai gã đại hán lực lưỡng bước đến trước mặt Kha Bạc Kim.

- Huynh đệ chúng tôi là Vương Ban, Vương Kiệt trại chủ Phong Sơn. Từ lâu đã nghe tiếng Kha đại hiệp nay mới được diện kiến và được nghe lời đề nghị của Kha đại hiệp nên muốn thỉnh giáo.

Kha Bạc Kim nhìn hai gã đại hán đó, nghiêm giọng nói:

- À thì ra là Phong sơn nhị vị trại chủ vang lừng tiếng tăm khắp cõi giang hồ, ai ai cũng nể mặt.

- Kha đại hiệp quá khen huynh đệ chúng tôi, nhưng huynh đệ chúng tôi cảm thấy đâu thể so sánh bằng đại hiệp.

Kha Bạc Kim khoát tay:

- Đừng khách sáo... đừng khách sáo.

- Kha đại hiệp có thể chỉ giáo cho huynh đệ chúng tôi chứ.

- Tất nhiên rồi. Nhưng Kha mỗ diện kiến với nhị vị chột nổi cao hứng vô cùng.

Vương Ban hỏi Kha Bạc Kim:

- Kha đại hiệp cao hứng như thế nào?

- Chẳng lẽ trong tòa đại sảnh Vọng Nguyệt lâu này có bao nhiêu người mà chỉ có chúng ta thử tài với nhau sao.

Kha Bạc Kim nhìn lại tất cả mọi người :

- Các vị ở đây đều là bậc hảo hán thành danh trong giang hồ cũng có cao hứng chứ. Có thể chúng ta chia làm hai phe đánh cược với nhau. Bên nào thắng thì được hưởng số kim lượng của bên kia.

Vương Kiệt gật đầu:

- Kha đại hiệp nói rất đúng.

Vương Kiệt liền móc ra một tờ ngân phiếu giơ lên cao:

- Vương Kiệt cùng sư huynh Vương Ban đánh cược sẽ đẩy Kha đại hiệp đổ kênh xuống đất với giá mười ngàn lạng bạc, trong các vị có ai theo huynh đệ họ Vương này không?

Vương Kiệt vừa nói vừa ngẩng cao đầu.

Vương Ban thì không khỏi tự đắc vỗ vào ngực mình:

- Các vị hãy tin vào thần công thiên cận trụ của anh em chúng tôi.

Sau lời rao mời đó, liền có vài người cùng bước đến trao cho anh em họ Vương những tấm ngân phiếu.

Vương Ban nhăm nhính rồi nhướn mày nói với Kha Bạc Kim:

- Cuộc chơi này có tất cả ba mươi nghìn lạng bạc. Không biết Kha đại hiệp có còn giữ ý định ban đầu không?

Kha Bạc Kim phẫn chấn hẳn lên:

- Tất nhiên rồi, làm sao ta không giữ được chứ. Nào... Nào đưa cho Kha mỗ những tấm ngân phiếu đó đi.

Vương Kiệt nhún vai:

- Kha đại hiệp chưa thắng mà.
- Kha mỗ quên mất.

Vương Bản nghiêm giọng nói:

- Nếu như Kha đại hiệp thua huynh đệ chúng tôi thì lấy gì mà giao chứ?

Kha Bạc Kim chỉ vào đầu mình:

- Nếu Kha mỗ không có kim lượng giao cho hai người thì sẽ giao cái đầu này.

Vương Bản quay sang Vương Kiệt:

- Đệ nghe rồi chứ?
- Kha mỗ chưa hề nói lời thứ hai. Vào các người hành động đi.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Kha Bạc Kim thì bất ngờ Vương Bản nhanh như chớp áp mạnh tay vào người họ Kha bằng một thức Đơn dương chưởng với mười thành công lực.

Hự...

Chưa kịp vận công đã hứng đòn chưởng của Vương Bản với sức mạnh nội lực di sơn đảo hải. Kha Bạc Kim ngã người ra sau.

Cúc Cúc, Thanh Thanh, Phùng Phùng thốt lên:

- Kha đại ca !

Vương Bản bật cười ha hả bởi sự thẳng thắn dễ dàng của mình. Nhưng gã chưa cười dứt thì Kha Bạc Kim như cánh cung bật trở lại. Kha Bạc Kim vừa lấy lại sự thẳng bằng vừa nói:

- Vương trại chủ đắc thắng sớm quá, hãy nhìn xuống hai chân của Kha mỗ xem.

Quả đúng như Kha Bạc Kim nói, hai chân của y chẳng hề xê dịch mà như dính chặt xuống sàn nhà.

Tập kích bất ngờ, Vương Bản ngỡ đâu với thần lực nội công của mình đã đẩy ngã Kha Bạc Kim nhưng khi đối phương lấy lại thăng bằng, thì gã không khỏi giật mình.

Vương Kiệt đâu để phí thêm khoảnh khắc nào, liền nháy mắt với Vương Bản, cả hai đồng loạt xuống tấn thi thổ tuyệt kỳ Thiên cân trụ rồi quát lớn:

- Nằm xuống.

Bốn cánh tay của huynh đệ họ Vương đồng loạt bổ thẳng vào ngực Kha Bạc Kim. Lần này đã chuẩn bị từ trước, Kha Bạc Kim xoay tròn song thủ của mình. Không biết y đã dùng công phu gì mà

hữu thủ thì không chế cả hay tay Vương Bân, tả thủ thì không chế song thủ Vương Kiệt. Ba người chớp mắt đã chuyển và thi đấu nội lực.

Vương Bân và Vương Kiệt không ngừng gia tăng nội kình, nhưng cả hai ngỡ như đang đẩy một vách núi kiên cố không làm sao lay chuyển được. Mồ hôi thoáng chốc xuất hiện trên khuôn mặt của Vương Bân và Vương Kiệt, trong khi Kha Bạc Kim vẫn bình chân chẳng tỏ lộ một chút gì gọi là đã phí sức.

Kha Bạc Kim còn mở miệng nói:

- Nhị vị trại chủ có đẩy đến huyệt cũng không xê dịch được Kha mỗ đâu.

Kha Bạc Kim thì mở miệng nói trong khi hai anh em họ Vương thì lại bặm môi trợn mắt trông khổ sở vô cùng.

Bất chợt Vương Bân nói:

- Không đẩy ngã được thì kéo.

Vương Bân và Vương Kiệt đồng loạt thối về sau một bộ rồi kéo ghệt Kha Bạc Kim đến trước. Cả hai vận lực đến nỗi đỏ mặt tía tai những khối cơ nổi lên cuộn cuộn nhưng đôi chân Kha Bạc Kim cứ dính chặt xuống sàn gạch.

Kha Bạc Kim cười mím:

- Nhị vị trại chủ dùng sức quá e đoạn mạch mà chết đó.

Bạc Kim vừa nói vừa bất ngờ buông tay Vương Bân lẫn Vương Kiệt. Cả hai người đang cố sức kéo đột ngột không có gì để giữ lại ngã ngửa ra sau, đập đầu luôn xuống sàn Vọng Nguyệt lầu.

- Bốp... Bốp...

Vương Bân biến sắc.

Vương Kiệt thì then đến đỏ cả mặt.

Vương Bân và Vương Kiệt đứng dậy. Cả hai người cùn nghe những tiếng cười khúc khích của những nàng kỳ nữ trong Vọng Nguyệt lầu. Xen vào những tiếng cười đó là những tiếng chắc lưỡi. Có người buột miệng nói:

- Dù có là thần là thánh đi nữa cũng chưa chắc đã đẩy được Kha đại hiệp chứ đừng nói đến bọn tép riu vai to thịt bấp.

Vương Bân then đến chín cả người.

Y hần học nhìn Kha Bạc Kim:

- Kha Bạc Kim... Dù huynh đệ Vương Bân có thua người keo này cũng không để cho người có được số kim lượng này đâu. Có bản lĩnh thì hãy đến Phong Sơn trại đoạt lại kim lượng của người.

Vương Bân vừa nói vừa quay lưng cùng với Vương Kiệt toan phi thân ra ngoài cửa Vọng Nguyệt lầu.

- Bộp bộp.

Cả hai vừa động thân đã rú lên rồi ngã lăn xuống.

Hai quả chùy sắt đã nện vào đầu gối Vương Bân và Vương Kiệt.

Bạc Kim râu hời binh khí, nheo mày nói:

- Kha mỗ rất căm ghét những kẻ nói hai lời.

Vương Bân và Vương Kiệt bậm môi cố nén tiếng rên vào trong bụng, cố lê ra ngoài.

Hai người lê đến ngưỡng cửa thì chạm phải một thư sinh vận bạch y. Lạ lùng là người này lại không để lộ chân diện mục mà lại đeo một chiếc mặt nạ dát vàng trông kỳ quặc vô cùng. Sau lưng thư sinh chính là Tống Hàn Giang cùng với Mộng Đình Hoa.

Tống Hàn Giang đỡ Vương Bân và Vương Kiệt. Hai người được đỡ đứng lên, Vương Bân ôm quyền xá Tống Hàn Giang :

- Đa tạ tiên sinh đã giúp đỡ tại hạ.

Tống Hàn Giang tròn mắt, nhanh chóng rút bàn tính. Những ngón tay của gã gảy lên liên tục những con tính rồi nhìn Vương Bân nói:

- Công Tống mỗ đỡ Vương trại chủ và nhị đệ của người tổng cộng là hai mươi nén bạc. Phiền Vương trại chủ trả kim lượng.

Vương Bân chỉ còn biết nhìn Tống Hàn Giang :

- Ơ ...

Tống Hàn Giang cười mỉm:

- Tống mỗ không bao giờ làm công không cho ai.

Vương Bân vừa thẹn vừa giận rút ra một nén vàng nhét vào tay Tống Hàn Giang.

Tống Hàn Giang bình thản cho nén vàng vào túi áo gấm của mình rồi ôm quyền xá Vương Bân:

- Đa tạ trại chủ !

Tống Hàn Giang thuận tay lấy luôn những tấm ngân phiếu trong lưng quần Vương Bân:

- Những tấm ngân phiếu này đã thuộc về Kha đại hiệp. Vương trại chủ không nên giữ nó làm gì.

Vương Bân và Vương Kiệt giờ chẳng còn biết làm gì hơn nữa là lủi nhanh ra ngoài tránh sự tủi nhục.

Kha Bạc Kim nhận ra Tống Hàn Giang và Mộng Đình Hoa, phấn chấn hẳn lên, phát tràng cười lồng lộng. Kha Bạc Kim bước đến vỗ vai Tống Hàn Giang :

- Tống thương huynh giờ chắc đã phát tài rồi.

Tổng Hàn Giang nhún vai:

- Cũng như xưa mà thôi.

Họ Tổng vừa nói vừa toan nhét những tấm ngân phiếu vào túi gấm, nhưng Bạc Kim đã nhanh tay hơn đoạt lấy những tấm ngân phiếu đó. Họ Kha mỉm cười nói với Tổng Hàn Giang:

- Tổng huynh há chẳng nói những tấm ngân phiếu này là của Kha mỗ.

- Ở ... nhưng không có Tổng Hàn Giang này thì hai tên họ Vương kia đã lấy đi rồi.

Kha Bạc Kim nheo mắt bước nhanh đến nhặt nén bạc vụn mang đến nhét vào tay Tổng Hàn Giang:

- Kha mỗ trả công cho Tổng huynh đây.

Hai người nói chuyện với nhau mà không màn đến vị thư sinh đeo chiếc mặt nạ dát vàng.

Tổng Hàn Giang quay sang vị thư sinh:

- Kha Bạc Kim ... người biết người này chứ.

Kha Bạc Kim lắc đầu:

- Không biết.

Mộng Đình Hoa hỏi:

- Thế Kha đại ca còn nhớ Lãnh đại ca không.

Kha Bạc Kim gật đầu:

- Nhớ chứ ... Nhớ lắm làm sao quên được con sâu rượu Lãnh Nhật Phong chứ.

Tổng Hàn Giang chen vào:

- Thế người có biết ngày rằm vừa qua Lãnh Nhật Phong đã bị các vị chưởng môn mang ra xử tội chết ở Hàm Dương thành không?

Kha Bạc Kim trợn mắt:

- Sao ... Có chuyện đó à?

Mộng Đình Hoa chen vào:

- Trong khi Lãnh Nhật Phong sống chết không biết lúc nào thì Kha đại ca lại rúc đầu vô những chốn này.

- Người ... người ...

Mộng Đình Hoa chề môi:

- Mộng Đình Hoa nói oan cho Kha đại ca à.

Kha đại ca lắc đầu:

- Kha mỗ phải đến Hàm Dương.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa toan trở khinh công lao đi nhưng Tổng Hàn Giang đã chặn đường gã lại:

- Người đi đâu mà vội thế?

- Kha mỗ phải đi cứu Lãnh Nhật Phong.

- Đợi người đi cứu thì mỗ Lãnh Nhật Phong đã xanh cỏ rồi. Bây giờ người đến Hàm Dương chỉ tốn công làm cỏ mỗ cho Lãnh Nhật Phong thôi.

Kha Bạc Kim sững sờ đứng đờ ra như pho tượng. Dung mạo của y mới phần chấn bây giờ lại ảm đạm rã rời.

Gã lắc đầu nói:

- Kha mỗ có lỗi với Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang tăng hăng rồi nói:

- Chính vì cái lỗi háo sắc đam mê nữ nhân của người mà Tổng mỗ mới đưa vị cao thủ này đến trị tội người đó.

Kha Bạc Kim quay qua vị thư sinh đeo chiếc mặt nạ dát vàng.

- Người muốn trị tội Kha mỗ?

Tổng Hàn Giang nói:

- Không trị người cái tội háo sắc thì trị cái tội gì. Nhưng Tổng mỗ cũng niệm tình người cho người một cơ hội.

Kha Bạc Kim cau mày.

Tổng Hàn Giang nhún vai:

- Bộ người không thích trò chơi vừa rồi à.

- Ý huynh muốn nói gì.

- Nếu như vị thư sinh này đẩy người ngã xuống sàn thì người phải chịu mất số ngân phiếu này.

Tổng Hàn Giang vừa nói vừa liếc vị thư sinh đeo mặt nạ dát vàng. Đôi mày của vị thư sinh cau hằn lại sau lời nói của họ Tổng. Tổng Hàn Giang cười ruồi nói tiếp:

- Điều kiện thứ hai người phải theo ... theo ...

Mộng Đình Hoa xen vào:

- Kha đại ca phải theo Mộng Đình Hoa và Tổng đại ca cùng với đối thủ của đại ca.

Kha Bạc Kim thở dài một tiếng:

- Thế còn cái lỗi của ta với Lãnh Nhật Phong?

Mộng Đình Hoa trả lời gã:

- Không ai bắt lỗi Kha đại ca đâu.

Kha Bạc Kim gật đầu:

- Thế thì được.

Y quay lại gã thư sinh đeo mặt nạ dát vàng:

- Mời.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa xoay chân trụ tấn.

Gã thư sinh quan sát thân pháp của Kha Bạc Kim rồi bình thản bước đến. Y nhìn Kha Bạc Kim từ đầu đến chân như nhìn một báu vật quý giá trên cõi đời này.

Kha Bạc Kim thấy đối phương của mình chỉ đứng nhìn mà không hành động, nôn nóng hỏi :

- Sao ngươi không hành động đi.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi của Kha Bạc Kim thì vị thư sinh đeo mặt nạ bất ngờ dùng mũi giấy đá khế vào đầu gối Kha Bạc Kim đồng thời chỉ dùng mỗi một ngón trỏ chích thẳng vào trán gã.

Thủ pháp của thư sinh đeo mặt nạ trông thật đơn giản, nhưng Kha Bạc Kim đã phải thối lại ba bộ mới trụ lại được. Kha Bạc Kim tròn mắt nhìn đối phương ngỡ ngàng hỏi:

- Ngươi là ai?

Vị thư sinh đeo mặt nạ thản nhiên cười bỏ mặt nạ dát vàng.

Kha Bạc Kim vừa thấy chân diện của người đó, buột miệng lớn tiếng nói:

- Lãnh Nhật Phong.

- Nếu không phải là Lãnh mỗ thì sao biết cách hóa giải tuyệt kỹ Đồng cân thiên sơn của Kha Bạc Kim.

- Thế tại sao gã Tổng Hàn Giang kia lại nói ngươi ... ngươi ...

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nhún vai, lắc đầu nói:

- Nếu Tổng Hàn Giang không nói vậy thì đâu có thể thỉnh ngươi rời khỏi tòa Vọng Nguyệt lâu này.

Tổng Hàn Giang bước đến trước mặt Kha Bạc Kim, chìa tay tới:

- Kha Bạc Kim, ngươi đã thua Lãnh Nhật Phong rồi, mau giao những tấm ngân phiếu kia cho Tổng mỗ.

Kha Bạc Kim lưỡng lự, với những nét bối rối hiện lên mặt. Gã liếc trộm về phía bàn Cúc Cúc, Thanh Thanh và Phùng Phùng. Cái liếc trộm của Kha Bạc Kim không lọt qua cặp mắt tinh tường của Lãnh Nhật Phong.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nói:

- Chỉ cần Kha huynh theo Lãnh mỗ thì tạm thời Lãnh mỗ trao số kim lượng cho Kha huynh.

Kha Bạc Kim hào hứng hẳn lên:

- Thật không?

- Lãnh Nhật Phong biết Kha Bạc Kim là kẻ giữ chữ tín tất nhiên cũng phải giữ chữ tín với Kha huynh chứ.

Tổng Hàn Giang chen vào:

- Vậy phần của Tổng mỗ thì sao?

Lãnh Nhật Phong quay sang Tổng Hàn Giang :

- Tổng huynh sẽ có phần của Tổng huynh. Hiện tại huynh đã chấp nhận đi cùng với Lãnh Nhật Phong.

Kha Bạc Kim nhướn mắt nói với Tổng Hàn Giang:

- Lão thương buôn nghe rồi chứ.

Tổng Hàn Giang âm ừ một lúc rồi mới miễn cưỡng gật đầu nói:

- Ta nghe rồi.

Kha Bạc Kim quay lưng bước ngay đến bàn Cúc Cúc và những nàng kỳ nữ kia. Gã đặt những tấm ngân phiếu lên bàn, ôn tồn nói:

- Kha đại ca có chuyện phải rời Vọng Nguyệt lâu, đây là số kim lượng mà huynh vừa có được, các muội hãy giữ lấy mà chuộc thân.

Năm nàng kỳ nữ Vọng Nguyệt lâu nhìn Kha Bạc Kim bằng ánh mắt trù mẫn. Thanh Thanh thở dài một tiếng rồi hỏi họ Kha:

- Kha đại ca đi rồi, bao giờ trở lại.

Bạc Kim lưỡng lự một lúc rồi trả lời nàng:

- Huynh cũng không biết bao giờ trở lại, nhưng có lẽ cũng sớm thôi.

Cúc Cúc liếc Lãnh Nhật Phong, khè hỏi Kha Bạc Kim:

- Đại ca đi với người đó à. Y là ai vậy.

- Chuyện ngoài giang hồ, muội đừng nên tìm hiểu nhiều. Huynh sẽ đi với y để trừ nợ đấy mà, nhưng cũng chưa biết y sẽ đưa huynh đi đâu. Các muội ở lại bảo trọng.

Thanh Thanh nhìn Kha Bạc Kim nói:

- Khi nào Thanh Thanh về quê sẽ tìm huynh báo tin.

- Giang hồ mệnh mông biết huynh ở đâu mà tìm.

- Nhất định Thanh Thanh sẽ tìm được.

- Không cần, huynh sẽ tự tìm đến các muội.

Mộng Đình Hoa bước đến bên cạnh Kha Bạc Kim. Nàng nhìn Cúc Cúc và Thanh Thanh:

- Các vị đừng lo. Kha đại ca của các vị không có các vị hầu hạ tất sẽ có người khác mà.

Bạc Kim liếc trộm Mộng Đình Hoa :

- Chúng ta nên đi được rồi đó.

Gã nói xong, quay bước trở lại bên Lãnh Nhật Phong.

- Nhật Phong tính đưa Kha mỗ đi đâu.
- Một nơi rất xa, và e rằng nơi đó chẳng có tòa kỳ lâu nào cả.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười nói tiếp:

- Kha huynh đã từ giã các nàng rồi chứ.

Kha Bạc Kim gật đầu.

Nhật Phong nói:

- Vậy chúng ta đến Hồ Nam.

Kha Bạc Kim cau mày:

- Đến Hồ Nam, người tính kéo thêm cả Lâm Thành Tử nữa à?

Nhật Phong gật đầu:

- Nhật Phong không thể không thỉnh gã lười biếng đó.

Nhật Phong vừa nói vừa quay bước tiến ra cửa tòa chính sảnh Vọng Nguyệt lâu.

Mộng Đình Hoa bước đến dẫn tay Kha Bạc Kim :

- Kha huynh còn lưu luyến gì nữa, đã thiếu nợ thì phải trả thôi, nếu không thì mất chữ tín của Kha đại hiệp.

- Đình Hoa không nói thì Kha mỗ vẫn có thể nghĩ được.

Hai người cùng nhau sánh vai bước theo Lãnh Nhật Phong và Tống Hàn Giang. Kha Bạc Kim đứng ngay ngưỡng cửa, quay mặt nhìn lại bàn Cúc Cúc và Thanh Thanh.

- Các muội bảo trọng nghe.

Mộng Đình Hoa thở dài một tiếng:

- Thôi đi mà. Đình Hoa không hiểu Kha huynh tốn một mớ kim lượng to như thế cho những nàng kỳ nữ thì được cái gì chứ. Không có huynh họ sẽ có những gã đàn ông khác thôi mà.

Kha Bạc Kim nheo mày nhìn xéo qua Mộng Đình Hoa. Gã bất nhẫn hỏi ngược lại:

- Thế còn Đình Hoa ỏng ẹo với nam nhân thì có được gì không? Hay bị thiên hạ gán cho cái nhục là dâm nữ.

- Nếu nói Đình Hoa là dâm nữ thì những kẻ đó không có mắt rồi. Đừng thấy vẻ bề ngoài mà vô đoán cái bên trong.

Từ lúc Lãnh Nhật Phong, Tống Hàn Giang và Mộng Đình Hoa xuất hiện trong Vọng Nguyệt lâu, mọi hành động của họ đều được thu tóm vào ánh mắt của một lão già ngồi khuất trong góc đại sảnh. Khi mọi người vừa đi thì lão già cũng lồm khồm đứng dậy, chống gậy theo chân họ.

Lão ra ngoài Vọng Nguyệt lâu, đảo mắt nhìn qua, rồi đưa tay vuốt mặt. Bộ mặt già nua còm cõi không chút sống được thay bằng một khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của một thư sinh lịch lãm. Y quăng chiếc gậy, rồi trở khinh công lướt đi nhanh không thể tưởng.

Hồi 4

TRUY TÌM BÓNG NHẠN

Khi Lãnh Nhật Phong, Mộng Đình Hoa, Tống Hàn Giang và Kha Bạc Kim đến Hồ Nam thì trời cũng vừa ửng ánh bình minh.

Mộng Đình Hoa hỏi Lãnh Nhật Phong:

- Hồ Nam mênh mông, Lãnh huynh biết Lâm Thành Tử ở đâu mà tìm.

Lãnh Nhật Phong nhìn Mộng Đình Hoa đáp:

- Đi tìm một người trong giang hồ thì phải biết cá tính của người đó.

Nhật Phong vừa nói vừa liếc nhìn Tống Hàn Giang và Kha Bạc Kim.

Đình Hoa buột miệng:

- Nói như Lãnh đại ca thì muốn tìm Tống huynh phải đến các cửa hiệu buôn, tìm Kha đại ca thì đến kỹ lâu, vậy tìm Lâm Thành Tử thì ở đâu.

Tống Hàn Giang hừ nhạt rồi nói:

- Người tự nhận mình là thông minh, thế mà cũng không lý giải được à. Nếu Tống mỗ lý giải được thì người trả bao nhiêu kim lượng.

Mộng Đình Hoa xì môi, lắc đầu nói:

- Đình Hoa đâu cần tốn kim lượng cho Tống huynh chứ.

- Thế thì người thử đi tìm Lâm Thành Tử xem.

Tống Hàn Giang quay sang nói với Nhật Phong :

- Nhật Phong, người có dám đánh cược với Tống mỗ không?

- Đánh cược thế nào?

- Nếu như Mộng Đình Hoa thông minh tuyệt đỉnh tìm ra Lâm Thành Tử, cái gã đi mây về gió này thì Tống mỗ sẽ thua người phân nửa phần kim lượng đã thỏa thuận với người, ngược lại người thua ta.

Mộng Đình Hoa nhìn Lãnh Nhật Phong gật đầu:

- Lãnh đại ca còn chần chờ gì nữa.

Nàng quay lại Tống Hàn Giang :

- Đình Hoa muốn đánh cược với Tống huynh nữa.

- Thiệt chứ?

- Đình Hoa cũng có phần trong cuộc mà.

- Được. Nếu người thắng, Tổng mỗ giao hết phần kim lượng còn lại cho người.
- Nhút ngôn phát xuất tứ mã nan truy.
- Tất nhiên rồi. Nếu Tổng mỗ không giữ chữ tín, thì còn làm ăn gì được chứ

Mộng Đình Hoa quay sang Kha Bạc Kim :

- Kha đại ca có tính tham gia không?

Bạc Kim nhún vai:

- Kha huynh còn mắc nợ chưa trả được.

Y thở dài một tiếng:

- Đình Hoa và Tổng huynh cứ đánh cược đi. Kha Bạc Kim sẽ giám sát lời thỏa thuận giữa hai người.

Mộng Đình Hoa gật đầu:

- Được đấy.

Nàng quay lại Lãnh Nhật Phong :

- Lãnh đại ca có thể cho muội biết Lâm Thành Tử có những cá tính gì?

Tổng Hàn Giang khoát tay:

- Tổng mỗ giúp người. Nói về Lâm Thành Tử thì phải nói đến một kẻ lười biếng nhất trên giang hồ, gã đã lười nhưng lại thích ăn ngon mặc đẹp. Chỉ bấy nhiêu thôi, người ráng mà tìm gã.
- Thế thì đâu có gì mà khó tìm.

Lãnh Nhật Phong nhìn Mộng Đình Hoa ôn tồn nói:

- Huynh nói thêm cho muội biết, mặc dù muội có tìm được Lâm Thành Tử cũng phải cẩn thận. Lâm Thành Tử rất có nhiều trò để muội phải thẹn trước đám đông đó.

Đình Hoa cười nhạt đáp lời Nhật Phong :

- Dù Lâm Thành Tử có lắm trò vặt đi nữa thì Đình Hoa cũng xách đầu gà về cho Lãnh đại ca và Tổng huynh.

Tổng Hàn Giang cười khẩy:

- Nói thì hay lắm, chưa chắc đã làm gì được.

Bốn người ghé vào một túp điểm vừa mở cửa.

Đình Hoa nói với Tổng Hàn Giang:

- Huynh cứ ở đây chờ Đình Hoa đưa Lâm Thành Tử về.

Hàn Giang lắc đầu nguây nguậy:

- Chờ đến bao giờ chứ. Chẳng lẽ Tổng mỗ và Kha Bạc Kim cùng Lãnh Nhật Phong phải chờ người đến khi râu tóc bạc phơ sao.

Đình Hoa lắc đầu:

- Đình Hoa đâu nữa bắt ba vị đại ca chờ lâu như vậy, chỉ đến lúc mặt trời lặn thôi. Nếu như chưa đưa được Lâm Thành Tử về thì Đình Hoa xem như thua cuộc.

Tổng Hàn Giang mỉm cười :

- Người nói được đó.

Tổng Hàn Giang ngoắc tiểu nhị.

Gã tiểu nhị nhanh chân bước đến bàn bốn người, Tổng Hàn Giang nhìn gã tiểu nhị nói:

- Cho ta mười cân rượu ngon, hai cân thịt băm.

Gã quay sang Kha Bạc Kim :

- Người có cần mỹ nhân hầu hạ không?

Gã tiểu nhị tròn mắt, lí nhí nói:

- Đại gia ... tửu quán của tiểu nhân làm gì có mỹ nữ.

Tổng Hàn Giang nhún vai:

- Vậy đỡ cho Tổng mỗ.

Gã tiểu nhị ôm quyền xá Tổng Hàn Giang.

- Đa tạ đại gia đã cảm thông.

Gã nói xong vừa toan quay lưng thì Tổng Hàn Giang kêu giật lại:

- Chưa đi được.

- Đại gia còn điều chi chỉ bảo à.

- Người tính xem bao nhiêu.

Gã tiểu nhị lẩm nhẩm trong miệng một lúc rồi nói:

- Tất cả vừa tròn hai lạng bạc.

Tổng Hàn Giang cau mày, lấy luôn bàn tính khảm liên tục. Gã khảm xong nhìn tiểu nhị:

- Người lời được ba phân, đúng không?

Gã tiểu nhị nghệt mặt:

- Sao đại gia nói đúng vậy. Đại gia nói đúng đến không thể tin được.

Mộng Đình Hoa vỗ vai tiểu nhị:

- Tổng huynh đáng mặt là sư phụ của người đó. Nếu người muốn phát tài mau chóng thì bắt Tổng huynh là sư phụ đi.

Tổng Hàn Giang nghe Mộng Đình Hoa nói, khoát tay như có đàn ruồi đột nhiên xuất hiện bu vào mặt gã:

- Ê ... Ê ... Tổng mỗ không nhận đệ tử đâu. Nghề buôn bạc béo lắm, nhận đệ tử chẳng khác nào nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà.

Tổng Hàn Giang khoát tay:

- Người đi làm đi, đừng hy vọng Tổng mỗ nhận người làm đệ tử.

Lãnh Nhật Phong chỉ biết nhìn họ Tổng mỉm cười.

Gã tiểu nhị bỏ đi về phía cửa hậu để xuống bếp. Tổng Hàn Giang mới quay nhìn Mộng Đình Hoa:

- Người không đi tìm Lâm Thành Tử mà ngồi ở đây chờ mặt trời xuống rồi chịu thua cuộc sao. Tổng mỗ nói cho người biết, một khi đã đánh cược, nếu Tổng mỗ thắng thì không thí cho người một nén bạc vụn nào đâu đấy.

- Đã nắm chắc phần thắng thì đâu cần phải hấp tấp chứ. Người xưa đã từng nói dục tốc bất đạt kia mà.

- Người nói hay lắm, chờ đó rồi chẳng còn nén bạc nào để làm lộ phí đi tìm tướng công.

Mộng Đình Hoa thẹn mặt sau câu nói của Tổng Hàn Giang, nhưng vô tình nàng lại liếc trộm Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang nhận thấy cái liếc trộm của Mộng Đình Hoa nhanh miệng nói luôn:

- Cặp mắt sắc xảo như bảo đao bảo kiếm của người thì Lãnh Nhật Phong biết quá rõ ràng rồi.

Mộng Đình Hoa nghe lời này càng thẹn hơn, thẹn quá thành giận. Nàng đứng bật lên hừ nhạt một tiếng:

- Đình Hoa không ghẹo gã thương buôn này, nhưng không thể không cho lão một bài học để sửa lại ngôn phong.

Nàng vừa nói vừa toan động thủ nhưng Lãnh Nhật Phong ngồi cạnh bên đã nắm lấy tay nàng.

- Đình Hoa ... Tổng huynh không có ý xấu với muội đâu.

Đình Hoa hừ nhạt một tiếng, ngồi trở lại.

Tổng Hàn Giang mỉm cười.

Thấy gã cười, Đình Hoa càng sôi lửa giận hơn.

Nàng nạt nộ:

- Người cười cái gì?

- Tổng mỗ cười mà người cũng không cho ư?

Đình Hoa lườm Hàn Giang. Nàng đứng lên quay sang Nhật Phong nói:

- Muội đi đây.

Nhật Phong gật đầu:

- Muội bảo trọng.

- Đa tạ Lãnh đại ca đã lo cho muối.

Đình Hoa đi rồi, Hàn Giang mới nói với Nhật Phong:

- Lãnh huynh đệ, người có cảm nhận gì không?

Vừa lúc gã tiểu nhị bưng vò rượu mười cân và đĩa thịt băm hai cân đã nướng chín đặt lên bàn.

Hàn Giang khoát tay nói:

- Người lui đi.

Gã tiểu nhị đi rồi Hàn Giang rót rượu ra ba cái chén. Hàn Giang bưng chén rượu của gã:

- Mời ...

Kha Bạc Kim cùng cụng chén với Hàn Giang trong khi Nhật Phong đã uống cạn số rượu trong chén của mình rồi.

Hàn Giang thở dài một tiếng:

- Người đang nghĩ đến Mộng Đình Hoa.

Nhật Phong nhìn họ Tống:

- Tống huynh nói vậy có ý gì.

- Người không cảm nhận gì à, Mộng Đình Hoa đã rơi vào lưới tình của người rồi đó.

Tống Hàn Giang nhún vai:

- Tống mỗ chỉ sợ một ngày nào đó vì chữ tình mà nàng ta có thể đâm mù cả hai con người của người.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười:

- Chính vì Nhật Phong sợ đui mắt mà không để cho Mộng Đình Hoa lọt vào lưới tình.

oOo

Rời tửu quán, Mộng Đình Hoa đến luôn một cửa hiệu bán vải nổi tiếng khắp Hồ Nam. Trước cửa hiệu có một đám đông đang tụ tập, nàng len người vào đám người đó, nghe những lời phân bua của gã chủ nhân cửa hiệu bán gấm.

Gã chủ cửa hiệu gân cổ nói phun cả nước bọt ra ngoài:

- Tôi nhất định số tơ lụa bị mất tối hôm qua là do chính gã lấy rồi.

Gã chỉ vào cửa hiệu của mình:

- Cửa hàng của tôi kiên cố như thế này thì đến ngay cả trộm chúa cũng không vào được, chỉ trừ gã du thủ du thực đó mà thôi.

Đình Hoa cau mày nghĩ thầm:

- Phải chăng gã này đang nói đến Lâm Thành Tử?

Cùng với ý niệm đó nàng quan sát cửa hiệu buôn tơ lụa. Quả đúng như gã kia nói, cửa hiệu của gã với cửa sắt kiên cố thì không một tên đạo chích nào có thể lén vào được. Muốn lén vào phải là người có nhiều mưu mẹo, mà kẻ đó chỉ có thể là Lâm Thành Tử. Nàng nghi như vậy nên không khỏi mừng thầm.

Đình Hoa nhủ thầm:

- Nếu là Lâm Thành Tử thì gã còn ở Hồ Nam, tất mình có cơ gặp được.

Đình Hoa len qua bên đám người đang bu quanh gã chủ cửa hiệu bán tơ lụa. Nàng bước đến bên gã:

- Phải cửa hiệu của lão đại gia vừa mất trộm hôm qua?

Gã chủ cửa hiệu với bộ tạng lạch bạch do cái bụng như con ếch ương ưỡng ra, trả lời nàng:

- Cô nương nói đúng và Đại Tự này biết chắc kẻ lấy chính là tên tiểu trộm đạo Lâm Thành Tử.

Y chỉ vào cửa hiệu của mình:

- Y vào trong cửa hiệu của Đại mỗ, khi Đại mỗ sơ ý quay đi thì gã đã biến mất cùng với khúc tơ lụa mới cắt.

Đình Hoa gật đầu:

- Thôi được rồi, để tôi thay Lâm Thành Tử trả kim lượng cho lão vậy.

Nàng vừa nói vừa lấy một nén vàng nhét vào tay Đại Tự. Cầm nén vàng lão Đại Tự nhìn Đình Hoa không chớp mắt, chẳng khác nào đã bị nàng hấp hồn.

Lão trở giọng thật là cung kính nói:

- Cô nương chắc phải là cô cô của Lâm Thành Tử nên mới phí cả một nén vàng lớn như vậy.

Đình Hoa gật đầu:

- Đình Hoa là cô cô của Lâm Thành Tử vừa mới đến Hồ Nam để tìm Lâm Thành Tử.

Đại Tự ôm quyền xá Đình Hoa như tế sao:

- Đại mỗ thật có lỗi với cô nương.

Gã nép sang bên chỉ vào trong cửa hiệu:

- Đại Tự mời ... mời cô nương vào cửa hiệu dùng chén trà nhạt.

Đình Hoa khoát tay:

- Tiên sinh đừng khách sáo, tôi có chuyện phải đi ngay. Số kim ngân còn lại tiên sinh cứ cắt cho mỗi người ở đây một khúc vải là được.

Nàng quay lại mọi người, đồng dục nói lớn:

- Các vị có gặp Lâm Thành Tử thì nói với y rằng có Cô cô của y đang chờ y ở Đại lâu Hồ Nam.

Đình Hoa nói xong len ra khỏi đám đông, hướng về phía tây bỏ đi luôn. Nàng vừa đi vừa nghĩ:

- Nhất định gã Lâm Thành Tử sẽ tự mò tìm đến mà thôi.

Đại lâu Hồ Nam thật ra là một trang viên rộng trên mười mẫu, chung quanh đều có tường vây bọc chắc chắn. Trong đại lâu tập nập khách thập phương đến thưởng thức hảo tửu và sơn hào hải vị đặc sản của Hồ Nam.

Khi Đình Hoa vừa bước vào, nàng chạm mặt ngay với gã thư sinh khôi ngô tuấn tú đã từng cãi trang ở thành Dương Châu. Đình Hoa nhận ra ánh mắt háo hức của gã đang chiếu vào mình nên liếc mắt nhìn trả lại.

Nàng vừa liếc gã thư sinh đó vừa nghĩ:

- Lại thêm một tên muốn mình đâm mù hai con mắt.

Gã thư sinh thấy nàng liếc mình khế điểm một nụ cười.

Đình Hoa cũng đáp trả bằng một nụ cười tươi như nụ hoa vừa chớm nở.

Gã thư sinh đứng lên bước đến bên nàng. Y ôm quyền trịnh trọng xá rồi nói:

- Tại hạ là Hồ Phúc.

Đình Hoa cũng đáp trả lời gã:

- Đình Hoa hân hạnh được diện kiến với các hạ.

Hồ Phúc chớp mắt, ngỡ như muốn thu tóm toàn bộ dung diện của nàng vào hai con ngươi:

- Tại hạ được hân hạnh thì đúng hơn. Đình Hoa cô nương đến đây để du lãm và thưởng thức hảo tửu cùng những món sơn hào hải vị của đất Hồ Nam.

Đình Hoa gật đầu:

- Không giấu gì công tử, Đình Hoa đến du lãm và cũng tìm người.

Hồ Phúc chớp mắt hỏi nàng:

- Cô nương muốn tìm ai ở Hồ Nam này?

- Người mà Đình Hoa muốn tìm là Lâm Thành Tử.

Hồ Phúc phẫn chấn hẳn lên:

- A Lâm Thành Tử ... tại hạ chính là bằng hữu của Lâm lão đệ đây.

- Thế thì tốt quá.

Hồ Phúc mời Đình Hoa đến bên bàn của mình. Gã vừa yên vị vừa nói:

- Muốn tìm Lâm lão đệ không dễ chút nào. Hành tung của Lâm lão đệ xuất thần nhập quỷ, với thuật Triển Xi Phi Vân, nếu tại hạ không giúp cô nương e rằng khó tìm ra Lâm Thành Tử.

- Nếu được các hạ giúp thì còn gì bằng. Vậy theo các hạ Lâm Thành Tử giờ đang ở đâu.

- Nếu Lâm lão đệ không ngủ trong một xó xỉnh nào đó thì nhất định mò đến đây thôi.

Đình Hoa mỉm cười :

- Đình Hoa cũng nghĩ như vậy.

Hồ Phúc nhìn nàng hỏi:

- Đình Hoa cô nương tìm Lâm Thành Tử chắc có chuyện hệ trọng.

Đình Hoa nheo mắt với Hồ Phúc :

- Tất nhiên là có chuyện rồi.

- Y đã lấy báu vật của cô nương?

Đình Hoa mỉm cười lắc đầu:

- Không có lấy gì hết.

- Vậy chuyện gì cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

Đình Hoa nheo mày:

- Nói ra kỳ cục lắm.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Chuyện hệ trọng của nữ nhân à. Lão đệ của tại hạ thật là có điểm phúc mới được Đình Hoa cô nương để mắt đến.

Đình Hoa lắc đầu:

- Không ... Không phải chuyện đó.

- Thế thì chuyện gì.

Đình Hoa lưỡng lự, nàng phác một cử chỉ biểu hiện nỗi khó nói.

Thấy nàng có vẻ lưỡng lự, Hồ Phúc nghiêm mặt nói:

- Nếu Đình Hoa cô nương có chuyện nhờ đến Lâm lão đệ thì tại hạ có thể thay người giúp cô nương.

- Thế sao, nhưng Đình Hoa sợ làm phiền đến công tử.

- Tại hạ chỉ sợ mình bất tài vô dụng không giúp được Đình Hoa cô nương thôi.

- Đình Hoa thì lại nghĩ khác, chỉ sợ phiền đến công tử.

- Được Đình Hoa cô nương sai bảo là một vinh hạnh trong đời của tại hạ

- Công tử nói quá.

- Bất cứ một nam nhân nào sống trong cõi đời này đều mơ ước được một giai nhân nào làm phiền mình.

Đình Hoa nhướn mày:

- Vậy sao.

Hồ Phúc gật đầu:

- Đúng như vậy vì theo tại hạ đó là cơ hội để trai tài gái sắc gặp nhau.
- Công tử nói hay quá.
- Đình Hoa khách sáo rồi.

Đình Hoa lắc đầu:

- Tôi không khách sáo đâu.
- Nếu không khách sáo thì tại hạ và Đình Hoa sẽ kết nghĩa huynh muội với nhau vậy.
- Nếu công tử cho đó là cái duyên của mình.
- Tại hạ cho là một may mắn trong đời thì đúng hơn.

Đình Hoa mỉm cười, rồi bất chợt đổi giọng nói lớn từng tiếng một :

- Nếu hồ huynh nghĩ như vậy thì chúng ta đến Động Đình Hồ nhé.

Hồ Phúc cau mày, nhưng gượng gật đầu.

Đình Hoa ngoắc gã tiểu nhị.

Tên tiểu nhị với trang phục lịch lãm từ sau bước đến bàn của nàng :

- Tiểu thư có gì sai bảo.
- Người hãy chuẩn bị cho bốn cô nương một túi thức ăn ngon nhất đại lâu này và hai vò rượu bốn cân, loại hảo hạng.

Gã tiểu nhị vâng dạ, gật đầu như tế sao:

- Vâng, vâng, tiểu nhân sẽ làm ngay.

Sau khi lấy thức ăn và hảo tửu, Đình Hoa cùng Hồ Phúc đến Động Đình Hồ. Động Đình Hồ là một danh lam thắng cảnh của đất Hồ Nam mà những thi nhân đã đến vùng đất phía nam này không thể không đặt chân đến.

Đình Hoa chọn một phiến đá dưới một tàn cây tòng. Gió ngoài hồ thổi vào như mơn man ve vuốt từng sợi tóc mai của nàng. Đình Hoa vốn đã có khuôn mặt của một giai nhân, giờ trong cảnh nước biếc nên thơ này chẳng khác nào cái nền tôn tạo thêm cho nhan sắc của nàng. Chính điều đó mà ánh mắt của khuôn mặt kiều diễm mỹ miều của Đình Hoa.

Nàng bày thức ăn ra phiến đá, nhưng không vội rót rượu, mà nhìn Hồ Phúc bằng cặp mắt e ấp, khẽ nói:

- Hồ đại ca nghĩ về một mỹ nhân như thế nào?
- Nếu nữ nhân đó là nàng thì nam nhân nào được nàng để mắt đến đúng là có diễm phúc trời ban. Còn nàng nghĩ về ta như thế nào?
- Thiếp khó nói lắm, nhưng có lẽ chàng là một nam nhân khiến nữ nhân xiêu lòng.
- Thế nàng có xiêu lòng vì ta không?

Đình Hoa bẽn lễn thẹn thùng:

- Đình Hoa cũng như bao nữ nhân khác.

Hồ Phúc mỉm cười :

- Bên cạnh nàng ta cảm thấy như có một sức mạnh huyền diệu nào đó lôi cuốn mình, nhưng ta lại sợ.

Đình Hoa nghiêng đầu nhìn Hồ Phúc:

- Chàng sợ gì?

- Có một cái gì đó khiến ta lo lắng. Phải chăng ta sợ rồi đây sẽ mất nàng.

Đình Hoa trợn mắt:

- Mất Đình Hoa. Làm sao mất Đình Hoa chứ?

Hồ Phúc cúi đầu:

- Tình yêu nào không đẹp, tình yêu nào không quý, nên ai cũng sợ mất tình yêu.

Y ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Đình Hoa:

- Giai nhân thường là kẻ đùa cợt với tình yêu.

Giọng của Hồ Phúc nghe thật là diễn cảm, mà bất cứ nữ nhân nào khi nghe đều cảm thấy nổi lòng mình xôn xao một cảm giác khó tả.

Hồ Phúc nắm lấy tay Đình Hoa:

- Ta sợ mất nàng, vì nàng là một giai nhân.

- Đình Hoa mà là một giai nhân sao?

Hồ Phúc gật đầu. Cùng với cái gật đầu đó, Hồ Phúc bất ngờ phóng chỉ điểm vào tĩnh huyết của Đình Hoa.

Đình Hoa ngơ ngác hỏi Hồ Phúc:

- Sao chàng lại điểm huyết Đình Hoa.

Hồ Phúc cười khảy rồi nói:

- Nàng tưởng Hồ Phúc không biết nàng là ai sao?

Y lắc đầu:

- Hồ mỗ sợ hai con người của mình sẽ không còn trông thấy nên mới điểm huyết nàng trước khi hưởng thụ những gì ông trời đã ban cho nàng.

Đình Hoa cau mày:

- Người làm vậy có được ích gì?

- Được nhiều lắm chứ, được một giai nhân trong vòng tay mình.

Hồ Phúc vừa nói vừa từ từ áp sát lấy Đình Hoa. Ánh mắt của gã toát ra những tia nhìn háo hức của một con thú hoang bắt được mồi.

Khi tay Hồ Phúc chạm vào bờ vai nàng, Đình Hoa rú lên:

- Lâm Thành Tử mau xuất hiện cứu Cô cô của người chứ, chẳng lẽ rút đầu rút cổ để cô cô của người chịu nhục ư. Lâm Thành Tử... Lâm Thành Tử, bộ người có cặp mắt không trông hay sao mà thấy bằng hữu đề tiện của người hành động bĩ ổi lại chẳng động tay động chân.

Hồ Phúc cười khẩy:

- Nếu có Lâm Thành Tử thì gã đã ló mặt ra rồi.

Lời còn chưa dứt trên môi Hồ Phúc thì một cơn gió lùa đến.

Luồng gió lạ đó khiến Hồ Phúc giật mình. Y toan bật đứng lên thì đã bị hứng luôn một cước vào bả vai.

- Bộp ...

Hồ Phúc bị té ngang qua một bên, cả bả vai ê ẩm vô cùng.

Lâm Thành Tử với khinh pháp siêu quần không cho Hồ Phúc kịp đứng lên tiếp tục thi triển liên hoàn cước liên tục tập kích thẳng vào Hồ Phúc.

Hồ Phúc nghiêng rằng ken két, dùng song thủ đỡ những thế cước pháp liên hoàn của Lâm Thành Tử. Y hết đỡ bên phải, lại quay sang đỡ bên trái mà tưởng như một con rối đang làm trò.

Đình Hoa thấy thần pháp của Hồ Phúc cứ như con lật đật để chống trả những ngọn cước liên hoàn của Lâm Thành Tử mà không nhin được cười. Nàng bật cười khanh khách nghe chẳng khác nào ngọc lưu ly va vào nhau.

Lâm Thành Tử tập kích Hồ Phúc thêm mười ngọn cước nữa thì song thủ của họ Hồ đã sưng tím.

Lâm Thành Tử đột ngột thu hồi cước pháp, nhìn Hồ Phúc nói:

- Thôi ... Lâm mỗ không đánh nữa.

Hồ Phúc thở phào một tiếng.

- Bộp ...

Thêm một cú bất ngờ của Lâm Thành Tử nện thẳng vào má trái của Hồ Phúc, bắt gã phải lăn tròn trên phiến đá.

Lâm Thành Tử phủi tay nhìn họ Hồ miệng rỉ máu tươi.

Hồ Phúc chỉ Lâm Thành Tử:

- Người người ...

Lâm Thành Tử nhướn mày:

- Bây giờ thì người có thể đi được rồi.

Hồ Phúc gượng đứng lên:

- Người không đáng mặt hảo hán đại trượng phu.

Lâm Thành Tử gật đầu:

- Người nói đúng đó, ta đâu phải là hảo hán đại trượng phu.

Lâm Thành Tử vừa nói vừa chỉ Hồ Phúc:

- Người còn đứng đó thì Lâm mỗ tiếp tục đánh nữa à.

Hồ Phúc cau có gằn từng tiếng:

- Lâm Thành Tử, có ngày Hồ mỗ sẽ bắt người trả lại món nợ này.

Lâm Thành Tử gật đầu:

- Vậy người trả bây giờ đi.

Y vừa nói vừa trở khinh công Triển Xi Phi Vân. Với thuật Triển Xi Phi Vân, thân pháp của Lâm Thành Tử chẳng khác nào con chim cắt nhanh nhẹn lạ thường. Chỉ trong chớp mắt y đã thòp trào công và búi tóc của Hồ Phúc.

Y quát lớn:

- Người muốn đòi nợ bây giờ không?

Hồ Phúc thẹn đến chín mặt. Y ngập ngừng rồi lắc đầu:

- Ta không đòi bây giờ.

- Thế thì rút đi cho nhanh nhé.

- Được, ta đi.

Lâm Thành Tử đột ngột đổi giọng:

- Mà ý ... người chưa đi được.

- Người đã cho ta đi mà.

Lâm Thành Tử chỉ Mộng Đình Hoa:

- Người để giai nhân của người ở lại đây một mình à.

Hồ Phúc càng thẹn hơn sau câu hỏi của Lâm Thành Tử.

Y gượng nói:

- Ta sợ mắt mình sẽ không trông.

- Vậy mới đáng đời người. Bây giờ Lâm mỗ sẽ cho người đi với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Lâm Thành Tử toét miệng cười khìn khịt. Y ngưng trảng cười quái gở đó, lên giọng thật trượng thượng.

- Người nói hay nhưng Lâm mỗ không biết miệng dưới của người có hay không?

Hồ Phúc cau mày:

- Miệng dưới là cái gì?

Lâm Thành Tử nghe mặt:

- Bộ người không có miệng dưới sao không biết.

Hồ Phúc lắc đầu:

- Ta không hiểu ý của người.

- Không được người phải gọi ta là Lâm lão lão.

- Lâm lão lão.

Thành Tử gật gù:

- Tốt lắm. Miệng dưới mà Lâm lão lão nói là ... là cái chỗ người phải phóng uế đó.

Y dùng tay trái chỉ miệng mình:

- Có miệng trên thì có miệng dưới. Miệng trên để cho vào, miệng dưới để cho ra.

Y điểm chỉ vào trán Hồ Phúc:

- Ở đại lâu Hồ Nam người ăn nhiều quá, uống cũng nhiều nữa. Người ăn uống khiến cho Lâm mỡ nhìn mà chảy nước miếng, ăn nhiều như vậy tất phải cho ra chứ.

- Người ...

Lâm Thành Tử cướp lời Hồ Phúc:

- Lâm lão lão nói người nghe rõ rồi chứ.

Hồ Phúc gượng gật đầu.

Lâm Thành Tử nghiêm giọng nói:

- Người phải nói bằng miệng dưới Lâm lão lão mới cho người đi, bằng không ta sẽ đục cái trán của người đó.

Hồ Phúc nhăn nhó than vãn:

- Trời ơi là trời, làm sao Hồ Phúc nói được.

- Lâm mỡ nói được tất người phải làm được.

Y vừa nói vừa nhăn sáu ngón trở vào trán Hồ Phúc.

Hồ Phúc cảm nhận trán mình sắp bị thủng, hấp tấp nói:

- Ta nói ... Ta nói ...

- Tốt lắm, tốt lắm. Người hãy quay lưng lại nói với giai nhân của người.

Lần này đến lượt Mộng Đình Hoa thẹn đỏ cả mặt. Nàng lớn tiếng nói với Lâm Thành Tử:

- Người nói chuyện với hân thì hân nói chuyện với người chứ sao lại nói chuyện với ta.

Lâm Thành Tử ậm ừ.

Hồ Phúc gượng nói với Lâm Thành Tử:

- Lâm lão lão bỏ qua lần này cho tôi.

Thành Tử lườm Hồ Phúc:

- Thôi được rồi. Lâm mỗ tha cho ngươi để làm phúc đó.

Thành Tử vừa nói vừa rút tay về.

Chỉ một sơ xuất đó thôi, Hồ Phúc bất ngờ tổng thẳng một chưởng vào đan điền họ Lâm. Với thế chưởng bất ngờ tập kích đó, Hồ Phúc ngỡ đâu Lâm Thành Tử phải tán mạng bởi chưởng công của y, nhưng khi chưởng kinh chạm vào một thanh kiếm với khí lạnh thấm thấu qua da thịt gã. Y vội thu chưởng.

Lâm Thành Tử cau mày:

- Ngươi lại giở quẻ với Lâm mỗ.

Hồ Phúc thối lùi ba bộ:

- Không ... Không ... Lâm lão lão đừng hiểu lầm.

Y vừa nói vừa quay lưng phi thân thoát chạy.

Ngỡ đâu Lâm Thành Tử sẽ trở Triển Xi Phi vân mà rượt theo, nhưng không, y chỉ đưa mắt nhìn theo Hồ Phúc mà thôi. Chờ cho bóng của Hồ Phúc khuất hẳn, Lâm Thành Tử mới quay lại phiến đá. Gã khề khà bưng cả vò rượu tu ừng ực.

Mộng Đình Hoa chờ cho gã uống xong đặt vò rượu xuống mới hỏi:

- Sao ngươi lại không giải huyết cho ta.

Lâm Thành Tử nhìn nàng:

- Giải huyết làm chi, để phiền phúc à. Để ta ăn xong rồi mới tính tới nàng.

Đình Hoa lườm Thành Tử.

- Những món ăn và rượu đó ta mua cho ngươi đó. Ngươi cứ tự nhiên nhưng trước khi ăn phải rửa tay đã chứ. Tay ngươi dơ bẩn như thế mà lại bố đồ ăn sao.

Lâm Thành Tử xò hai bàn tay ra trước mặt. Đúng như Đình Hoa nói, hai tay Lâm Thành Tử đóng đất nhu vảy cá. Gã nhăn mặt:

- Ờ he ... mấy con trắng rồi Lâm mỗ chưa rửa tay.

Đình Hoa nhăn mặt:

- Ngươi lười biếng như thế là cùng.

Lâm Thành Tử toét miệng cười:

- Sao nàng biết ta lười biếng, mà còn biết ta có mặt ở đây nữa.

- Cứ đến cửa hiệu bán lụa hay đến đại lâu tất sẽ có mặt ngươi ở quanh đó.

Thành Tử vừa nói vừa nhón lấy một chiếc đùi gà đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm. Y ăn xong chiếc đùi đó mới hỏi Đình Hoa :

Lãnh Nhật Phong đang ở đâu?

- Tại sao người hỏi Đình Hoa về Nhật Phong?
- Nhật Phong không nói với nàng làm sao nàng biết chỗ đứng của Lâm mỗ chứ.

Đình Hoa mỉm cười :

- Nhật Phong không hiểu sao lại chọn những bằng hữu như người và hai gã họ Tống họ Kha kia.

Thành Tử nhướn mày:

- Lâm mỗ cũng thắc mắc sao Nhật Phong có thể đi chung với Mộng Đình Hoa được chứ. Gã không sợ hai con người lọt tròng sao.

- Mắt của Nhật Phong đẹp lắm. Đình Hoa không nỡ lấy nó.

Thành Tử nhìn vào mắt mình:

- Còn mắt của ta?
- Như đôi tay của người vậy.
- Nàng nói vậy có ý gì?
- Người cứ hỏi Lãnh Nhật Phong thì biết thôi. Y nói với ta như vậy.
- Nhật Phong đang ở đâu?
- Ở tửu lầu quán cửa tây hồ thành.

Thành Tử gật đầu:

- Y đang tìm Lâm mỗ?
- Đến Hồ Nam không tìm người thì tìm ai chứ?
- Nhật Phong tìm Lâm mỗ chi vậy?
- Lãnh Nhật Phong muốn mang đến cho người vạn nén kim lượng đấy mà.

Lâm Thành Tử chồm tới:

- Vậy sao? Lãnh Nhật Phong lúc nào cũng tốt với Lâm Thành Tử mà.

Lâm Thành Tử chùi tay vào trường y:

- Lâm mỗ phải đến với Nhật Phong ngay thôi.
- Người chưa giải huyết cho Đình Hoa mà.

Lâm Thành Tử khoát tay:

- Nam nữ thụ thụ bất thân.

Đình Hoa cau mày:

- Người để Đình Hoa nằm đây chờ gã Hồ Phúc quay lại sao. Nếu như Đình Hoa bị hại thì người nói sao với Lãnh Nhật Phong đây. Bộ người không biết Đình Hoa và Lãnh Nhật Phong ... là ...

Lâm Thành Tử nghiêm mặt:

- Nàng và Lãnh Nhật Phong là gì rồi?

- Nói cho người biết, nếu như Đình Hoa có mệnh hệ nào thì coi như Nhật Phong mất nương tử của mình đó.

Thành Tử há hốc miệng:

- Nàng nói vậy ... là ... là ...

Đình Hoa cười mỉm nói:

- Còn là gì nữa. Chàng với Đình Hoa đã là phu thê của nhau rồi.

Thành Tử gãi đầu:

- Lãnh Nhật Phong chưa bị đui hai con mắt à.

- Mắt chàng sáng hơn cả mắt của người nữa.

Lâm Thành Tử nheo mày:

- Nếu gã đã coi nàng là nương tử thì Lâm mỗ e mắt Lãnh Nhật Phong đã lợt tròng rồi.

Lâm Thành Tử vừa nói vừa với tay qua toan giải huyệt cho Đình Hoa. Tay của gã vừa chạm vào xiêm y của nàng thì bất ngờ Đình Hoa nhóm dậy nhanh như cắt tống một song chưởng vào hai bả vai của Lâm Thành Tử.

- Bộp ...

Lâm Thành Tử bị hất ra khỏi phiến đá rơi thỏm xuống hồ Động đình.

- Bòm ...

Y vẫy vùng trong làn nước trong vắt của hồ Động Đình, miệng thét oang oang:

- Cứu ta với, ta chết chìm mất. Đình Hoa, cứu ta với.

Đình Hoa nhìn gã cười khanh khách:

- Người tưởng gã Hồ Phúc ta không biết à. Chính vì biết gã nên Đình Hoa mới đi cùng gã ra hồ Động Đình này.

Thành Tử chơi với:

- Không giải bày, cứu ta trước đã.

Gã uống một hụm nước và ho sặc đến chảy cả nước mắt.

- Đình Hoa cứu ta với.

- Được. Đình Hoa sẽ cứu người với điều kiện từ nay người phải gọi ta là Lãnh đại tẩu.

Lâm Thành Tử vội nói luôn:

- Lãnh đại tẩu cứu Thành Tử với.

Đình Hoa mỉm cười:

- Được rồi, ta sẽ cứu người.

Nàng cởi dây thắt lưng của mình thông xuống, Thành Tử vội nắm lấy để Đình Hoa kéo lên phiến đá. Gã nằm bẹp trên phiến đá thở dốc từng cơn một.

Đình Hoa nhìn Lâm Thành Tử nói:

- Thế mới tắm cho người được.

- Nàng ...

Đình Hoa nạt ngang:

- Lãnh đại tẩu ...

- Lãnh đại tẩu ... sao lại tự giải huyệt được à?

- Lâu ngày không gặp, người quên ta còn có Kim tỵ giáp ở bên trong à.

Thành Tử nghiêm mặt:

- Ờ he. Thành Tử quên mất.

- Người đi với đại tẩu chứ?

Thành Tử lắc đầu:

- Uống nước no đi hết nỗi rồi.

- Người tính nằm ỳ ra trên phiến đá này à.

Lâm Thành Tử lồm cồm ngồi lên:

- Lãnh đại tẩu cống Lâm Thành Tử nhé.

Đình Hoa cau mày:

- Nếu người còn nói như vậy nữa thì ta sẽ cho người xuống hồ một lần nữa.

Lâm Thành Tử nhăn mặt.

Đình Hoa xuống giọng ôn nhu:

- Người không đến gặp Lãnh Nhật Phong thì mất phần ăn ngon, mất áo lụa đẹp ráng chịu. Đình Hoa đi trước đây.

Nàng vừa dứt lời, không cần nghe Thành Tử nói gì thêm nữa mà quay lưng trở luôn khinh công phiêu diêu lướt đi.

Thành Tử gãi đầu sồn sột:

- Lâm mỗ đâu để mất phần của mình được.

Hồi 5

CHẠM TRÁN TẠI QUỶ ĐẦU QUAN

Lãnh Nhật Phong, Kha Bạc Kim, Tống Hàn Giang và Lâm Thành Tử cười bốn con tuần mã Thiên Lý vân ô rong ruổi, phía sau họ là Mộng Đình Hoa trên cỗ xe song mã, thảnh thoảng lại đưa mắt nhìn Lãnh Nhật Phong.

Tống Hàn Giang với vẻ mặt ủ rũ, thậm chí không buồn giữ dây cương. Thỉnh thoảng lại nhìn trộm qua Nhật Phong rồi nguyền Lâm Thành Tử. Trên quan lộ chỉ nghe tiếng vó ngựa phi chậm rãi mà chẳng buồn lên tiếng. Và chẳng thỉnh thoảng mới nghe được tiếng thở dài thườn thượt của Tống Hàn Giang.

Kha Bạc Kim quay sang Tống Hàn Giang:

- Sao Tống huynh cứ thở ra hoài vậy?
- Tống mỗ không thở ra sao được, khi Tống mỗ phải đi xa như thế này mà khi về chẳng còn một nén bạc vụn dẫn túi.

Tống Hàn Giang lườm Lâm Thành Tử:

- Cũng tại cái gã họ Lâm kia, mang tiếng là hành tung xuất quỷ nhập thần, đi mây về gió, thế mà lại bị Đình Hoa dẫn về một cách dễ dàng nên Tống mỗ mới sạch túi.

Tống Hàn Giang hừ nhạt một tiếng:

- Tống mỗ thân hành ra Tây Vực lần này xem như công cốc rồi. Hỏi làm sao Tống Hàn Giang này không rầu rĩ chứ.
- Kha mỗ nghĩ Nhật Phong không nỡ để Tống huynh thiệt thòi đâu.
- Tống mỗ đã làm văn tự thiếu nợ Lãnh Nhật Phong và Mộng Đình Hoa rồi.
- Đã là thủ túc kết nghĩa kim băng, Nhật Phong và Đình Hoa đâu nỡ lấy tấm văn tự đó mà đòi nợ huynh.

Tống Hàn Giang gãi đầu:

- Chỉ khi nào họ xé tấm văn tự của Tống mỗ. Tống mỗ mới yên tâm mà thôi. Đã đi buôn thì không ai chịu lỗ bao giờ.

Kha Bạc Kim cười mỉm nói:

- Nếu Tống huynh không còn gì thì Kha Bạc Kim có thể chia cho Tống huynh một ít.
- Phần của người cũng đã tính vào món nợ cho mấy ả kỳ nữ ở Vọng Nguyệt Lâu rồi, còn gì nữa mà chia với chác. Tống mỗ và Kha Bạc Kim xem như phui tay.

Trên một tảng đá to, trông xa xa tựa như một chiếc thạch lâu khổng lồ màu xám xịt, khắc ba chữ thảo với những nét như rồng bay phượng múa.

“Quý đầu quan”

Đúng với cái danh quý đầu quan, bởi con đường quan lộ tính từ tảng đá thạch lâu làm cột mốc đột nhiên hẹp hẳn lại chỉ vừa đủ cho đôi song mã qua mà thôi, còn hai bên là hai vách đá cao sừng sững, ngỡ như muốn đâm thủng cả khoảng trời trên cao. Từng cơn gió lạnh xé da xé thịt giạt từng hồi một. Đến ngay cả những con tuần mã thiên lý ô vân cũng phải rùng mình bởi những luồng cuồng đông phong.

Lãnh Nhật Phong dừng ngựa quay lại Mộng Đình Hoa:

- Mộng muội muội có lạnh không?

Đình Hoa gật đầu.

Lâm Thành Tử đang ngủ gật trên yên ngựa cũng giật mình bởi một cơn gió đông lạnh buốt ập đến. Gã vừa tỉnh giấc thì nghe bập bõm lời của Nhật Phong, liền quay qua chàng:

- Lạnh lắm ... lạnh lắm !

Lâm Thành Tử vừa nói vừa phi thân xuống lưng ngựa. Y trao dây cương qua Tống Hàn Giang:

- Tống huynh giữ ngựa dùm đệ nghe.

Tống Hàn Giang cầm lấy dây cương cười hỏi:

- Thế người trả ta bao nhiêu?

Lâm Thành Tử sa sầm mặt, giật lại dây cương tuần mã:

- Nhờ Tống huynh có một chút, thế mà cũng tính với toán.

Lâm Thành Tử nói xong, dắt ngựa ra sau cổ xe cột dây rồi chui tọt vào trong khoang xe. Chỉ một lúc sau khi mọi người qua khỏi tảng thạch lâu thì tiếng ngáy o o của gã đã vọng lên.

Nhật Phong cởi áo choàng qua tay Mộng Đình Hoa.

Tống Hàn Giang liếc Lãnh Nhật Phong rồi quay lại Kha Bạc Kim :

- Tống mỗ nghĩ Kha Bạc Kim lo cho Mộng Đình Hoa thì đúng hơn Lãnh Nhật Phong. Bởi vì Kha Bạc Kim biết tâm ý nữ nhân hơn Nhật Phong.

Bạc Kim im lặng không trả lời Tống Hàn Giang. Y giật dây cương để con tuần mã phi nhanh hơn một trượng, mở lối đi trước.

Mọi người qua khỏi quý đầu quan, thì trời cũng sập tối.

Nhật Phong nói với Tống Hàn Giang:

- Tống huynh, chúng ta có thể đi được chứ?

Tống Hàn Giang đảo mắt nhìn tứ phương tám hướng, rồi lắc đầu:

- Nghĩ chân ở đây e bất tiện. Phía sau chúng ta là Ai đầu quý chui vào đó như chui vào rọ. Phía trước thì trống không. Địa thế như thế này bất lợi lắm. Đi thêm chút nữa đi.

Nhật Phong gật đầu.

Đi thêm năm mươi dặm, vầng nhật quang chỉ còn là vầng chiều đỏ ối, sắp sụp tắt thì gặp một trang trại bỏ hoang.

Tổng Hàn Giang chỉ trang trại đó nói:

- Chúng ta có thể nghỉ tạm trong chỗ này.

Mọi người xuống ngựa vào trong trang trại đó. Gian chính sảnh đã mục rữa theo năm tháng, nhện giăng khắp nơi khiến cho Đình Hoa phải cau mày.

Tổng Hàn Giang cẩn thận xếp mọi chỗ cho mình. Trong khi Lâm Thành Tử vừa vào đã bày lương khô ra rồi. Đình Hoa bước đến trước mặt họ Lâm:

- Chưa dọn sạch sẽ người đã bày thức ăn ra. Làm sao ăn được đây.

Lâm Thành Tử toét miệng cười:

- Cái bụng của Lâm Thành Tử đòi ăn trước. Người xưa có câu "có thực mới vực được đạo", không ăn thì còn sức đâu mà dọn với dẹp chứ, với lại chúng ta chỉ ở qua đêm thôi chứ có ở suốt đời đâu mà lập phòng hoa chúc cho ... cho nàng dâu.

Lâm Thành Tử vừa nói vừa nhón lấy một chiếc đùi gà. Gaã nói xong ngoạm luôn một miếng to nhai ngấu nghiến. Mộng Đình Hoa chỉ còn biết lắc đầu.

Lâm Thành Tử không màng đến Mộng Đình Hoa, thoáng chốc y đã dùng hết chiếc đùi gà rồi tợp luôn một cân rượu, sau đó thì lăn ra ngủ.

Mộng Đình Hoa bất nhẫn nói:

- Người đúng là một con heo ồm ồm.

Nàng vừa nói vừa quay lưng bỏ ra ngoài mái hiên.

Tổng Hàn Giang nhìn Lãnh Nhật Phong tay thì chỉ Lâm Thành Tử:

- Lãnh đệ mang theo Lâm Thành Tử chỉ được cái việc cho ăn và ngủ thôi.

Nhật Phong mỉm cười đáp lời Hàn Giang:

- Thành Tử có việc của Thành Tử. Chúng ta đã chẳng thể có họa cùng chia có phúc cùng hưởng à.

- Lần này phúc đâu Tổng mỗ chưa thấy mà đã làm vắn tắt nợ Lãnh đệ và Mộng Đình Hoa rồi.

Tổng Hàn Giang vừa nói vừa với tay lấy bình rượu:

- Người có muốn đổi ảm với Tổng mỗ không?

- Nếu Tổng huynh có hứng.

Tổng Hàn Giang quay sang Kha Bạc Kim:

- Còn người?
- Được đối ẩm với Tổng huynh và Nhật Phong thì còn gì bằng.

Tổng Hàn Giang hừ nhạt một tiếng:

- Người nói vậy chứ nếu quanh đây mà có tửu lâu kỳ nữ thì làm gì thấy mặt người.
- Cũng như huynh ở đây có nơi đồ bác thì huynh cũng đã mất dạng rồi.

Tổng Hàn Giang hất mặt nói:

- Ai cũng có sở thích mà.

Hàn Giang mở nắp vò rượu, nhưng chưa kịp uống thì nghe tiếng ngựa hí vang ngoài trại.

Gã cau mày:

- Có chuyện làm rồi đây, rượu đến tận miệng rồi cũng không được uống, tiền vào tay rồi cũng chẳng được bỏ túi, cái số của Tổng mỗ sao mà đen quá.

Từ ngoài cửa bước vào hai gã đại lực người Ô qua. Hai người đó vận võ phục như những tướng sắp ra trận. Một người râu quai nón xồm xoàm, còn người kia thì lại rất nhẵn nhụi.

Gã có hàm râu quai nón cất giọng ồm ồm quát tháo:

- Tất cả mau ra khỏi chỗ này ngay lập tức.

Sau câu nói của gã, Kha Bạc Kim cau mày. Trên mặt họ Kha hiện lên những nét bất nhẫn.

Trong lúc đó Lâm Thành Tử vẫn ngáy như sấm

Tổng Hàn Giang thì nhịp tay vào bầu rượu.

Kha Bạc Kim toan đứng lên nhưng Nhật Phong đã tiến ra đối mặt với hai gã bộ tộc Ô Qua:

- Tại hạ xin mạn phép được hỏi đây có phải là gia thất của các hạ.

Ha gã bộ tộc người Ô qua nhìn sững chàng:

- Các người là người Hán Trung thổ.

Nhật Phong gật đầu:

- Đúng như vậy. Chúng tôi là người Hán, giữa đường ghé vào đây nghỉ chân rồi lên đường.

Gã có khuôn mặt nhẵn nhụi nhìn qua gã có râu quai nón. Hai người đó như nói chuyện với nhau bằng mắt.

Gã râu quai nón tính nói điều gì thì từ bên ngoài bước vào một vị Lạt Ma có thân hình phì nộn. Theo sau vị Lạt Ma là một tiểu thư vận y trang theo truyền thống xứ Tây Vực. Nàng có khuôn mặt rất hồn nhiên bởi đôi mắt rất to với hai con ngươi đen lay láy. Chiếc miệng xinh xắn của nàng càng tạo cho dung diện thêm thanh thoát.

Hai gã bộ tộc người Ô qua vừa thấy hai người đó liền quỳ xụp một chân, chống tay dưới đất.

Tiếng ngáy như sấm của Lâm Thành Tử khiến cho sự trang nghiêm của hai gã kia biến thành hoạt cảnh nực cười.

Vị Lạt Ma liếc nhìn Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong nhìn lại lão. Chàng kính cẩn ôm quyền xá:

- Tại hạ là Lãnh Nhật Phong, cùng các bằng hữu lỡ đường quá vắng vào đây nghỉ chân.

Vị tiểu thư nhìn chàng.

Lúc đó Mộng Đình Hoa cũng bước vào. Nàng dùng chân khều Lâm Thành Tử, nhưng Lâm Thành Tử chẳng hề biết gì cứ tiếp tục ngáy đều.

Vị Lạt Ma đảo mắt nhìn qua một lượt rồi chiếu tinh nhãn vào Nhật Phong.

Lão nói:

- Lão nạp là Khư Giả Đạt Ma.

Lão chỉ qua vị tiểu thư:

- Còn đây là Kha Cát Cát tiểu thư.

Kha Cát Cát từ tốn ôm quyền xá Nhật Phong rồi lần lượt xá chào những người khác.

Khư Giả Đạt Ma hướng mắt nhìn Nhật Phong hỏi:

- Lão nạp mạn phép xin được hỏi Lãnh công tử chính là Long kiếm tại Trung thổ.

- Thiên hạ gán cho tại hạ mỹ danh đó thôi.

Khư Giả Đạt Ma hứng khởi hẳn lên:

- Lão nạp đoán không lầm mà.

Kha Cát Cát rời ánh mắt thu ba nhìn Nhật Phong. Chàng cũng nhìn lại nàng:

- Lãnh công tử đang trên đường đến Tây Vực?

Lãnh Nhật Phong lưỡng lự một lúc.

Kha Bạc Kim bước đến bên cạnh chàng:

- Tiểu thư nói đúng đó, chúng tôi đang trên đường đến Tây Vực.

Kha Cát Cát nhìn Kha Bạc Kim :

- Tây Vực không có danh lam thắng cảnh, chỉ có những ngọn cao sơn chót vót, những bình nguyên khô cằn, các vị đến đó làm gì?

Tổng Hàn Giang tăng hắng trả lời nàng:

- Đến để xem có thứ gì mua được hay không?

Gã vừa nói vừa đưa bàn tính đến trước mặt.

Khư Giả Đạt Ma lắc đầu nhìn Tổng Hàn Giang nói:

- Trong Trung Nguyên có một người tên là Tống Hàn Giang, võ công thần kì lại mưu mẹo hơn người nhưng tính tình thì như thương nhân, chỉ nghĩ đến kim lượng thôi, chẳng biết đứng trước lão nạp có phải là Tống đại hiệp không.

Tống Hàn Giang gật đầu:

- Tận ngoài ải quỷ môn mà cũng có người biết được Tống mỗ quả là chuyện lạ đó.

Kha Cát Cát một lần nữa ôm quyền xá Tống Hàn Giang:

- Nghe danh Tống đại hiệp đã lâu, hôm nay mới được dịp diện kiến.

Tống Hàn Giang khoát tay:

- Tống mỗ không dám nhận hai tiếng đại hiệp.

Khư Giả Đạt Ma nhìn sang Kha Bạc Kim:

- Còn người đây nếp lão nạp đoán không lầm chính là Kha đại hiệp, người có thần lực cao nhất trong Trung Nguyên.

- Lão trượng nói quá chứ Kha mỗ đâu dám nhận hai tiếng đại hiệp to tát của lão đại sư.

Kha Bạc Kim chỉ Mộng Đình Hoa và Lâm Thành Tử:

- Lãnh Nhật Phong, Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim, lão đại sư đều biết, như vậy lão có biết hai người này không?

- Người đang nằm ngủ có thể là Triển Xi Phi Vân Lâm Thành Tử, còn vị cô nương này quả lão nạp không biết. Nhưng nếu đã đi với các vị thì phải là bậc anh thư trong Trung thổ.

Lãnh Nhật Phong giới thiệu Mộng Đình Hoa với Khư Giả Đạt Ma:

- Người này là Mộng muội muội của tại hạ, nhũ danh Mộng Đình Hoa.

Khư Giả Đạt Ma cau mày:

- Mộng Đình Hoa cô nương có phải là mỹ nhân chuyên dùng độc châm thọc mù mắt nam nhân.

Mộng Đình Hoa nhìn Khư Giả Đạt Ma thẹn mặt nói:

- Lão đại sư nghe những lời đồn đại đó ở đâu.

- Cũng từ Trung Nguyên mà ra.

- Thế lão đại sư có biết vì sao Đình Hoa phải hạ độc thủ không?

- Tất nhiên phải có nguyên nhân rồi, nhưng thọc mù mắt đối phương mình thì hành động đó quá tàn nhẫn đó.

- Tại những gã mà Đình Hoa thọc đui hai mắt không đáng có mắt để nhìn.

Khư Giả Đạt Ma quay sang Kha Cát Cát:

- Chúng ta tạm dừng chân ở đây hay tiếp tục lên đường.

- Chúng ta cũng như những vị này có thể tạm ở đây cũng được.

Nàng hướng mắt nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh công tử có thể cho chúng tôi tá túc tạm một đêm ở đây được chứ?
- Trong gian chính sảnh này còn rất rộng, có đủ chỗ cho mọi người mà.

Mộng Đình Hoa lườm Nhật Phong.

Kha Cát Cát nói:

- Đa tạ Lãnh công tử.

Kha Cát Cát không chờ hai tên thuộc hạ dọn chỗ cho mình mà tự nàng tìm chỗ quét gian chính sảnh.

Khư Giả Đạt Ma quay qua hai gã thuộc nhân người Ô qua.

- Hai người để cho Kha tiểu thư dọn chỗ cho hai người à?

Nghe Khư Giả Đạt Ma nói, Kha Cát Cát quay lại:

- Đại sư đừng bận lòng, để cho Cát Cát làm, đây là công việc của nữ nhân mà.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười, liếc về phía Mộng Đình Hoa, nàng dẫu môi hờ nhạt với chàng.

Tống Hàn Giang neho mắt với Kha Bạc Kim. Y lí nhí nói vào lỗ tai họ Kha:

- Người cũng có thể giúp vị tiểu thư họ Kha kia dọn dẹp chỗ này được đó.
- Tự Kha mỗ biết phải làm gì.

Lãnh Nhật Phong nói với Khư Giả Đạt Ma :

- Tại hạ cung thỉnh lão đại sư và nhị vị bằng hữu đây uống chút rượu nhạt với tại hạ.
- Rượu mời tất lão nạp không thể không từ chối.

Kha Bạc Kim bật cười dòn rồi nói với Khư Giả Đạt Ma.

- Lão đại sư thật là khí khái. Mời lão đại sư.

Tiếng cười của Kha Bạc Kim đánh thức Lâm Thành Tử. Gã nhón nhác ngồi bật lên, vừa dụi mắt vừa lè nhè nói:

- Cái gì mà đông người thế này.

Khư Giả Đạt Ma liếc Lâm Thành Tử.

Khi mọi người đã yên vị, Lâm Thành Tử lê đến ngồi bên Lãnh Nhật Phong.

- Lãnh huynh, vị cô nương kia là ai vậy.

Khư Giả Đạt Ma nói:

- Người đó là chủ nhân của Tây Vực.

Lâm Thành Tử nhăn mặt:

- Chủ nhân Tây Vực, vậy là chúng ta đã gặp Huyền Cung rồi à?

Tống Hàn Giang tăng hăng, nạt ngang Lâm Thành Tử:

- Người mới ngủ dậy, biết gì mà nói, có im cái miệng thôi kia lại đi.

Lãnh Nhật Phong bưng cả vò rượu đưa qua Khư Giả Đạt Ma.

- Mời lão sư.

Khư Giả Đạt Ma buông một câu cụt ngủn:

- Đa tạ.

Lão bưng vò rượu tu một ngụm lớn. Khi trao vò rượu lại cho Lãnh Nhật Phong thì trên vò rượu đã in đôi song thủ của lão.

- Ngoài Tây Vực không có thứ rượu nào sánh bằng rượu trong Trung Nguyên.

Lãnh Nhật Phong đón lại vò rượu. Chàng nhận ra ngay đôi thủ ấn trên vò rượu. Nhật Phong mỉm cười nói:

- Nội lực của Khư Giả tiền bối quả là vô song, ít ai bì kịp.

Kha Bạc Kim nheo mày nghĩ thầm:

“Lão này để lại thủ ấn trên vò rượu với mục đích gì?”

Chính ý niệm đó mà Kha Bạc Kim nhìn như đóng đinh nhãn lực vào mặt Khư Giả Đạt Ma.

Khư Giả Đạt Ma nhìn Lãnh Nhật Phong nói:

- Lãnh công tử nhận ra nội lực của lão phu bất phàm siêu quần như thế có còn giữ ý định đến Huyền Cung nữa không?

Lãnh Nhật Phong gật đầu:

- Khư Giả tiền bối biết Lãnh Nhật Phong và các vị bằng hữu đây đến Huyền Cung?

Khư Giả Đạt Ma gật đầu:

- Khi Lãnh công tử lên đường thì ở Trung Nguyên, ai cũng biết mục đích của Lãnh công tử đi chuyến này là đến Huyền Cung.

- Khư Giả tiền bối đã nghe được cái tin đó.

Khư Giả Đạt Ma gật đầu:

- Nếu không nghe sao lão nạp biết. Và chuyến đi này ngoài Lãnh công tử với Thần Long kiếm ra, còn có Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thành Tử và Mộng Đình Hoa, nói nôm na nhóm của công tử có thể ví như bốn con rồng một con phượng, ắt mục đích của các vị rất lớn.

- Khư Giả tiền bối nói quá, chúng tôi đến Huyền Cung lần này chẳng có việc gì trong hệ đầu.

Khư Giả Đạt Ma cau mày:

- Thật không?

Khư Giả Đạt Ma lắc đầu:

- Lão nạp sợ rằng các vị ra Tây Vực lần này thì Ngọc Tỷ đáng giá liên thành của Huyền Cung khó mà giữ được.

- Khư Giả tiền bối nghĩ chúng tôi ra Tây Vực với mục đích đoạt Ngọc Tỷ sao?

- Cả Trung Nguyên đều ước mơ đem Ngọc Tỷ về Trung Nguyên. Nếu không vì Ngọc Tỷ thì sao Lãnh công tử và các vị hảo hán kia lại lặn lội đến Tây Vực. Chẳng lẽ các vị chỉ đi du lãm à?

Khư Giả Đạt Ma lắc đầu:

- Tây Vực khô cằn lắm, không có những cảnh non xanh nước biếc hay những tòa lâu các nguy nga tráng lệ như trong Trung Nguyên đâu.

- Mỗi chốn đều có cái hay và cái đẹp của mình.

Lãnh Nhật Phong uống một ngụm rượu rồi trao qua tay Tống Hàn Giang. Tống Hàn Giang đón lấy vò rượu quan sát đôi thủ ấn in trên thành vò rượu, tấm tắc gật đầu:

- Quả là cao thâm thật.

Lâm Thành Tử ngồi bên họ Tống, thuận tay đoạt lấy vò rượu rồi chăm chăm nhìn đôi thủ ấn.

Gã gật đầu:

- Ghê gớm thật.

Lâm Thành Tử vừa nói vừa dốc vò rượu tu ừng ực.

Khư Giả Đạt Ma nhìn Lâm Thành Tử uống rượu mà nheo mày. Thấy gã uống rượu mà Khư Giả Đạt Ma cứ sợ y sẽ sặc rượu mà phun vào mình.

Lâm Thành Tử hạ vò rượu xuống, khè ra một tiếng:

- Ái chà ... Đã quá..

Gã nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Không còn giọt nào hết.

Kha Cát Cát nhìn Khư Giả Đạt Ma rồi quay sang Lâm Thành Tử:

- Lâm công tử uống rượu của Trung Nguyên với tửu lượng nhiều như vậy, không biết sẽ uống được bao nhiêu rượu của Tây Vực Huyền Cung.

Lâm Thành Tử nhòm hán qua nòng:

- Huyền Cung có hảo tửu ư?

- Có rất nhiều, mà ngon nhất là Bồ đào phồn tửu được cất với Thiên Nhất thần thủy. Chỉ một chén nhỏ thôi cũng đủ cho Lâm Thành Tử say khướt.

Lâm Thành Tử nhún vai:

- Lâm mỗ không tin.

Lâm Thành Tử vừa nói vừa đẩy vò rượu về phía Khư Giả Đạt Ma.

Lão Khư Giả không hiểu Lâm Thành Tử đẩy vò rượu về phía mình với mục đích gì, liền hỏi:

- Lâm công tử muốn xin chút rượu Tây Vực à?
- Nghe vị cô nương nói Lâm mỗ phát thèm.

Khư Giả Đạt Ma quay sang Kha Cát Cát:

- Tiểu thư, chúng ta có thể cho các vị huynh đệ đây một chút rượu Bồ đào phổ thồn tửu.

Kha Cát Cát gật đầu:

- Cát Cát đã nói, nếu không tặng Lâm công tử một ít thì người đâu có tín.

Khư Giả Đạt Ma mỉm cười, lấy vò rượu. Lão hơi một chút sững sờ, bởi đôi thủ ẩn trên thành vò rượu đã biến mất rồi.

Khư Giả Đạt Ma nhìn Lâm Thành Tử chăm chăm:

- Lâm công tử đã xóa dấu đôi tay của lão nạp.

Lâm Thành Tử lắc đầu:

- Ở ... Lâm mỗ có làm gì đâu.
- Lâm công tử khách sáo quá.

Khư Giả Đạt Ma chuyển vò rượu cho gã có hàm râu quai nón:

- Người ra ngoài rót đầy vò rượu này.
- Thừa vâng.

Gã râu quai nón đi một lúc quay trở vào. Gã vừa đặt vò rượu xuống trước mặt Lãnh Nhật Phong thì Mộng Đình Hoa đã cướp lấy:

- Để Đình Hoa xem qua coi đây là thứ rượu gì.

Kha Cát Cát mỉm cười nói với Mộng Đình Hoa.

- Cô nương yên tâm, rượu của Kha Cát Cát không bao giờ là rượu có độc.

Đình Hoa nhún vai:

- Cẩn thận vẫn hơn.
- Vậy mời Đình Hoa cô nương thử qua.

Đình Hoa gật đầu:

- Tất nhiên rồi, nếu Đình Hoa chưa thử mà để cho Lãnh Nhật Phong thử chỉ e rằng vò rượu này sẽ chẳng còn giọt nào.

Nàng vừa nói vừa ghé hai cánh mũi thanh tú vào miệng vò rượu. Mùi hảo tửu thơm nồng hắt lên làm Đình Hoa ngậy ngất. Chỉ mới ngửi thôi mà nàng cảm nhận trong kinh mạch như có men rượu chạy rần rần.

Đình Hoa buột miệng nói:

- Ái chà.

Lời còn chưa dứt thì Đình Hoa đã lắc đầu như người say rượu rồi tự nằm xuống.

Nàng nhắm mắt lẩm nhẩm:

- Chưa uống mà Đình Hoa đã say rồi.

Kha Cát Cát cười mỉm nhìn Lâm Thành Tử:

- Đình Hoa cô nương chỉ ngủ đã say, không biết Lâm công tử dùng được bao nhiêu chung.

Lâm Thành Tử nhìn vào rượu.

- Rượu này lạ thật, chưa uống mà đã say. Chắc trong rượu có thuốc mê quá.

Kha Cát Cát lắc đầu:

- Lâm công tử yên tâm, rượu đãi của Cát Cát không bao giờ có độc.

Nàng vừa nói vừa bưng vò rượu chuyển qua tay Khư Giả Đạt Ma :

- Lão hộ tướng có thể chứng minh cho Lâm công tử thấy được không?

- Tất nhiên là được rồi.

Khư Giả Đạt Ma bưng vò rượu nhìn Lâm Thành Tử.

- Lâm công tử quá hoài nghi đấy. Kẻ hoài nghi thường không bao giờ làm được chuyện lớn. Khư Giả lão nạp có thể mang đầu ra nói với người một điều. Tại Tây Vực Kha Cát Cát được tất cả mọi người yêu mến, được như vậy bởi Cát Cát đặt chữ nhân làm đầu nên làm gì trong rượu có độc.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá Kha Cát Cát:

- Lâm đệ của tại hạ thất lễ với tiểu thư. Tại hạ xin tạ lỗi.

Kha Cát Cát chớp mắt nhìn chàng:

- Lãnh công tử không nghi ngờ trong rượu có độc sao?

- Nếu trong rượu có độc thì cái đầu của Khư Giả tiền bối chắc phải rơi xuống đất.

- Công tử uống rượu rồi chết, thì còn ai để bắt Khư Giả trưởng lão phải rơi đầu vì lời nói của mình chứ.

Kha Bạc Kim chen vào:

- Ai cũng có số mà, để Kha mỗ uống trước cho.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa đoạt lấy vò rượu trên tay Khư Giả Đạt Ma.

- Kha mỗ thất lễ.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa dốc vò rượu tu liền một hơi. Họ Kha đặt vò rượu xuống.

- Ái chà, rượu ngon thật.

Y thở ra một cái:

- Rượu này không đâu sánh bằng.

Kha Bạc Kim nói xong, cũng như Đinh Hoa tự ngã xuống, như người say chẳng còn chút khí lực gì.

Kha Cát Cát nhìn Lâm Thành Tử :

- Lâm công tử có muốn thưởng thức không?

Lâm Thành Tử e dè nói với Kha Cát Cát :

- Rượu của Tây Vực quả là lạ thật đấy. Đến ngay cả Kha Bạc Kim đã từng uống lê uống lết từ kỳ viện này sang kỳ viện khác mà cũng chỉ đủ sức uống có một ngụm đã say mềm. Quả là khó tin thật.

Tổng Hàn Giang nhún vai nói với Lâm Thành Tử :

- Người là kẻ thích ăn, thích uống, sao hôm nay lại chê hảo tửu chứ.

Tổng Hàn Giang khều Lâm Thành Tử.

- Người sợ trong rượu có độc phải không? Nếu người sợ để Tổng mỗ thử dùm người.

Lâm Thanh Tử gật đầu.

Tổng Hàn Giang cười khẩy:

- Người chỉ tốn ít kim lượng trong phần của người thôi.

Lâm Thanh Tử tròn mắt:

- Lâm mỗ không uống thì thôi chứ, làm gì phải tốn kim ngân cho lão Tổng.

- Sống mà không biết cái ngon cái lạ thì Lâm Thanh Tử chết được rồi đó.

Nghe Tổng Hàn Giang nói, Lâm Thanh Tử liếc môi nhìn vào rượu. Y lại dời mắt qua Kha Bạc Kim và Mộng Đinh Hoa. Hai người này nhắm híp mắt thở đều đặn. Trông sắc diện của họ rất hồng hào tươi roi rói không thể nào sắc diện kia là biểu hiện của trúng độc.

Gã râu quai nón ngồi sau lưng Kha Cát Cát hừ nhạt một tiếng:

- Rượu của Kha tiểu thư mời mà không uống. Đúng là người hồ đồ.

Lâm Thanh Tử nghe gã nói nhìn qua vai Kha Cát Cát:

- Ê ... Lâm mỗ uống say hay không là quyền của Lâm mỗ chứ, người làm gì mà rửa Lâm mỗ hồ đồ.

Kha Cát Cát nhìn lại gã râu quai nón nạt ngang:

- Lâm công tử chê rượu của Tây Vực thôi, người đừng hồ đồ sàm ngôn với công tử mà người phiền.

Giọng của Kha Cát Cát thật ôn nhu, nhưng Lâm Thanh Tử thì then đến chín mặt.

Tổng Hàn Giang cười khẩy. Họ Tổng lại khều Lâm Thanh Tử :

- Người còn chút tự trọng nào không. Người chê thì Tổng mỗ sẽ thay người uống.

Tổng Hàn Giang lắc đầu:

- Người làm cho tiểu thư và Khư Giả trưởng lão cùng hai vị bằng hữu Tây Vực xem thường người Trung Nguyên quá. Xem ra Lâm Thanh Tử quý cái mạng mình hơn cái danh của mình.

Lâm Thanh Tử nheo mày.

Tổng Hàn Giang khinh khinh nói tiếp:

- Sống mà như con rùa rút cổ thì sống làm gì. Thôi chịu tốn một ít kim lượng, Tổng mỗ sẽ chết thay cho người.

Lâm Thanh Tử đã then giờ bị Tổng Hàn Giang khích bác càng then hơn.

Gã gằn giọng nói:

- Tổng huynh ơi, Lâm Thanh Tử biết lòng Tổng huynh quá mà. Tổng huynh khích bác Lâm Thanh Tử để tìm cơ hội chiếm hết phần ngân lượng của Lâm đệ.

Lâm Thanh Tử cười khẩy:

- Lâm Thanh Tử không ngu đâu, Tổng huynh có muốn uống thì xin mời cứ uống. Mà xét cho cùng cho cạn thì Tổng huynh nên uống rượu của Kha tiểu thư, bởi Tổng huynh có sống cũng chẳng được gì kia mà.

Đến lượt Tổng Hàn Giang then mặt:

- Người thật là hồ đồ. Uống thì uống chứ, Tổng mỗ có sợ đâu.

Tổng Hàn Giang bưng vò rượu nhìn sang Kha Cát Cát :

- Tổng mỗ tửu lượng kém cõi cũng uống một chút hảo tửu của Tây Vực gọi là có lòng tri ngộ với Kha tiểu thư.

Tổng Hàn Giang nói xong dốc vò rượu tu một ngụm:

- Ái chà ... Rượu ngon thật.

Y đặt vò rượu xuống bên cạnh Lâm Thanh Tử.

Lâm Thanh Tử nhìn Tổng Hàn Giang không chớp mắt, bởi họ Tổng chẳng có chút biểu lộ gì giống Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa.

Gã vẫn đứng nhìn Lâm Thanh Tử bằng ánh mắt giễu cợt. Trong khi Lâm Thanh Tử chờ đợi Tổng Hàn Giang sẽ lặn quay ra đất như Mộng Đình Hoa và Kha Bạc Kim thì họ Tổng lại chắt lưỡi nói:

- Ái chà, không nơi nào có được thứ rượu Bồ Đào thổ phồn tửu như rượu của Kha tiểu thư khoản đãi. Đây là lần đầu tiên Tổng mỗ thưởng thức được thứ rượu này, chắc là lần duy nhất chứ không có lần thứ hai.

Tổng Hàn Giang nhìn Lâm Thanh Tử :

- Tội nghiệp cho những kẻ phàm ăn, phàm uống mà lại như con rùa rút cổ tham sống sợ chết mà đánh mất cơ hội có một không hai này.

Lâm Thanh Tử nghe nói càng thẹn hơn:

- Hừ ... Tổng huynh uống được thì Thành Tử này uống được chứ đâu có sợ gì.

Lâm Thanh Tử nói xong bưng vò rượu tu ừng ực. Gã vừa buông vò rượu xuống chân mình, mắt đã trợn ngược:

- Ui cha ơi ... ta sao thế này.

Thành Tử ngã bật ra sau, ngủ vùi.

Tổng Hàn Giang thấy Thành Tử như vậy quay ngoắt lại Kha Cát Cát:

- Đích thị trong rượu này có mê dược.

Kha Cát Cát mỉm cười:

- Có mê dược sao Tổng các hạ vẫn tỉnh như sáo vậy.

- Tổng mỗ hà. Tổng mỗ có uống đâu.

- Thế sao các hạ biết bồ đào thổ phồn tửu ngon.

- Tổng mỗ nói vậy chỉ để khích bác Thành Tử thôi chứ thật ra Tổng mỗ đã bế khí khi ngậm miệng chứ có uống đâu.

Kha Cát Cát mỉm cười:

- Tiếc cho Tổng các hạ quá.

Nàng vừa nói vừa bưng vò rượu trao qua tay Lãnh Nhật Phong:

- Thịnh Lãnh công tử.

Nhật Phong quay sang Tổng Hàn Giang:

- Tổng huynh không uống à. Chúng ta đã thiết đãi trưởng lão Khư Giả Đạt Ma và bây giờ Kha tiểu thư thiết đãi lại chúng ta không uống thì xem thường người ta lắm đó.

Tổng Hàn Giang chỉ Lâm Thanh Tử, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa:

- Người không thấy à.

- Thấy chứ ... Lâm Thanh Tử, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa say khướt, chẳng qua tửu lượng họ quá kém thôi. Lãnh Nhật Phong biết tửu lượng của Tổng huynh rất cao mà.

- Ờ ...

- Tổng huynh muốn người ta coi huynh như huynh đã nhục mạ Lâm Thanh Tử.

- Tổng mỗ quả là không hiểu người.

- Hay huynh muốn Lãnh Nhật Phong uống trước.

Tổng Hàn Giang cau mày, lưỡng lự:

- Người uống rồi cũng như người này mà thôi.

- Huynh không uống tất khó đi đến Huyền Cung đấy.

Khư Giả Đạt Ma nhìn Lãnh Nhật Phong.

Chàng đối mặt với Khư Giả trưởng lão:

- Tại hạ nói như vậy không biết có đúng không?

Khư Giả Đạt Ma nhìn Tống Hàn Giang:

- Rượu mời thì ngon, nhưng rượu phạt đắng lắm đó. Lão nạp nói như vậy, Tống các hạ suy nghĩ.

Tống Hàn Giang nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Nhật Phong, người cũng muốn Tống Hàn Giang này nằm lăn quay ra đất như Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử, Mộng Đình Hoa để mặc cho ai muốn làm gì thì làm à.

- Kha tiểu thư mời rượu chúng ta không uống thì quả là bất kính lắm. Huống chi bây giờ chúng ta đang ở trên đất Tây Vực được chủ nhân mời mà không uống là bất kính đấy.

Lãnh Nhật Phong chỉ ra ngoài cửa:

- Tống huynh có thể bước ra ngoài một chút.

Tống Hàn Giang nheo mày:

- Nhìn cái gì?

- Thì Tống huynh cứ nhìn rồi sẽ hiểu mà.

Tống Hàn Giang đứng lên bước ra ngoài cửa. Họ Tống há hốc miệng.

Những con tuần mã Thiên Li Ô vẫn đáng giá mỗi con không dưới trăm nén bạc thế mà giờ đây chỉ còn là những tảng thịt đông cứng.

Tống Hàn Giang quay ngoắt lại:

- Nhật Phong... Chẳng còn con tuần mã nào hết.

Nhật Phong nói:

- Nhật Phong biết ... Rượu phạt của Tây Vực là như vậy đó. Bây giờ thì Tống huynh có chịu dùng rượu mời của Kha tiểu thư hay không?

Tống Hàn Giang quay lại chỗ ngồi của mình. Gã liếc Kha Cát Cát rồi quay lại Nhật Phong:

- Người cũng phải uống rượu trong cái vò này.

- Kha tiểu thư đã mời chẳng lẽ Nhật Phong từ chối đâm ra bất kính sao.

- Người uống thì Tống mỗ uống.

Tống Hàn Giang bưng vò rượu. Y lưỡng lự nheo mày suy nghĩ rồi nói với Nhật Phong :

- Nhật Phong ... Ngay cả Tống Hàn Giang cũng không hiểu nổi nữa.

- Tại sao Tống huynh không hiểu chứ, rượu mời chẳng lẽ lại không uống.

- Được Tống mỗ uống đây.

Tổng Hàn Giang ngửa cổ dốc vò rượu tu một ngụm lớn. Ngay khi y chưa kịp đặt vò rượu xuống sàn nhà đã say ngất ngưỡng.

Gã chống một tay, lừ đừ nhìn Nhật Phong:

- Rượu này ngon thật.

Tổng Hàn Giang nói dứt lời, đổ nhào xuống đất say mềm như Lâm Thanh Tử và Kha Bạc Kim.